

కౌ య్య గు ర్రం

[నాటికల సంపుటి]

కౌ

రచన :

పి. సీతారాజ్యలక్ష్మి

యం

ప్రచురణ నెం. 218

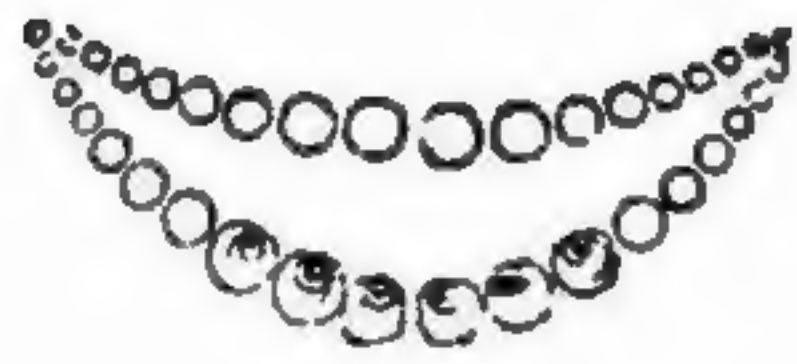
ప్రథమ ముద్రణ

చైత్రం. 1879

వెల : 75 నయాపైసలు

(0-12-0)

ఇందులోని నాటికలన్నీ
తెలుగుభాషాసమితి, మద్రాసు
వారిచే బహుమతి
పొందినవి.

హెచ్చరిక

ఈ పుస్తకంలోని నాటికల కాపీరైటు హక్కులన్నీ యిదివరకే సంక్రమింపబడ్డాయి. చదువరులు ఈ హక్కులకు భంగంలేనివిధంగా ప్రవర్తించాలని హెచ్చరిక. ఈ నాటికలను అనుమతిలేనిదే పీవిధంగానూ ప్రచురించరాదు.

—రో హి జి.

అంకితం

డాక్టర్ శ్రీ గిడుగు వెంకట
సీతాపతిరావు గారికి

ఈ నాటికలలోని పాత్రలూ,
సంఘటనలూ, వివిధ సంఘాలు
కేవలం కల్పితాలు.. ఎవరికిగాని
అవి అన్వయిస్తే అది కేవలం
కాకతాళీయమే అవుతుంది. అంత
కన్న మరేంకాదు.

—రో హి చి

ఈనాటికల్లో “నీతి ఏమిట”ని! నన్నడక్కండి!
అమాటకొస్తే భగవత్స్వరూపులైన పిల్లలకి మనం నేర్పే
నీతి ఏం వుంది?

అమాయిక హృదయానురాగాలు కల్లాకపటం
ఎరుగని బోసినవ్వులూ మసకే ఎన్నో నీతులు నేర్పు
తాయి. ఈ నాటికలు కేవలం పిల్లలకి సర్దాగా కాల
క్షేపం కావటానికి వ్రాశాను. వీట్లల్లో ఏమంత చెప్పకో
ద్దగ శిల్పమూ లేకపోవచ్చు, సాహిత్యంలోనూ చాలా
లోపాలుండవచ్చు.

ఈ నాటికలు ప్రదర్శనకు చాలా తేలిక. కొద్ది
శ్రమతో చక్కగా రక్తి కట్టించవచ్చు. ఇవి పిల్లలకు
అభినయాసక్తిని అభివృద్ధిచేయటానికి బాగానే తోడ్పడతా
యని నా నమ్మకం.

ఈ నాటికల్ని ప్రదర్శనకుగాని మరేవిధంగాగాని
ప్రచయోగించుకోదల్చుకున్నప్పుడు ముందుగా నా లిఖిత
పూర్వక అనుమతిని పొందాలి.

—రో హి ణి

కొయ్యగుర్రం

[పిల్లల ఏకాంక నాటిక]

ఈ నాటిక ఆలిండియా రేడియో విజయవాడ
కేంద్రంనుంచి ది 15-1-1956 తేదీ ఆదివారం
నాడు బొమ్మరిల్లు కార్యక్రమంలో గం. 4 నుండి
4-10 గం. వరకు ప్రసారిత మైనది.

కొయ్యగుర్రం

—ఏ కాంకిక—

(ఒకేదృశ్యం)

పాత్రలు

1. విశ్వరూపాచారి :

30 మొదలు 45 ఏళ్ళవరకూ వయస్సు. శిల్పవృత్తి అంటే పడ్రంగం వగైరా పాతపద్ధతులవల్ల పొట్టజరగక కొత్త పద్ధతులమీద యీర్ష్యాజనితుడై వున్నాడు.

2. నౌఖరు :

45 మొదలు 50 ఏళ్ళవరకూ వయస్సు. మోహన్ బాబుగా రింట్లో నౌఖరు.

3. మణిభూషణాచారి :

విశ్వరూపాచారి కుమారుడు. 3 మొదలు 5 వరకు వయస్సు.

4. మోహన్ బాబు :

విశ్వరూపాచారి ప్రక్కయింటి భాగ్యవంతుల బిడ్డ. మణి భూషణునకన్న ఓపడాది చిన్నవాడు.

5. కొయ్యగుర్రం :

ముందరికాళ్ళు విరిగిపోయి ప్రవేశిస్తుంది. మొత్తమంతా విరిగి ముక్కలైపోతుంది. అయితేనేం యిది చెప్పే ధర్మ పన్నాలు వినితీరాలి !

కొయ్యగుర్రం

ఏ కాంకిత

ఒకే దృశ్యం

(విశ్వరూపాచారి యిల్లు)

విశ్వరూపాచారి చక్కని శిల్పి. పిల్లలాడుకునే బొమ్మలు చాలాచాలా రకాలు తయారుచేశాడు. కానీ ఈమధ్య అతని బొమ్మలకు అట్టే గిరాకీలేదు. అమ్మకం పడిపోయింది. అతని బొమ్మలన్నీ చాలా పాతపద్ధతులతో తయారై తలకు మించిన ఖరీదుగలవి. చాలా చౌకధరలకు వింతవింత విదేశీ బొమ్మలు బజార్లో అమ్ముతున్నారు.

ఇతని కొడుకు మణిభూషణాచారి ఐదేళ్ళవాడు.

ఇంటిపక్క భాగ్యవంతుల పిల్లాడు మోహన్బాబు కొనుక్కున్న “కొయ్యగుర్రం” తనమ్మాడా కొనిపెట్టమని తండ్రివద్ద మారాం చేస్తున్నాడు.

మణి :

నాన్నా నాన్నా మలేం వాల్ల మోహనబాబేం గుల్లాన్ని కొనుక్కున్నాలు నాన్నా.

వి శ్వ :

(వినిపించుకోడు)

మ డి :

(గరాబంగా) నాక్కూడా ఓ గుల్లాన్ని కొనిపెత్తవే-
డి- డి-

వి శ్వ :

చీ- పాడుగుర్రం. (అనునయిస్తూ) ఇవిగో మనింట్లో
చూడు ఎంత మంచిబొమ్మలున్నాయో. ఇవన్నీ నేను
చేసినవి (గర్విస్తాడు).

మ డి :

(వాచివంకైనా చూడకుండా) ఇవన్నీ పిచ్చిబొమ్మలు.
డిగవు. వాల్లగుల్లం తలాడితోంది. పగెత్తుతుందిట
కూడాను. లిచ్చాలోంచి దింపుతుంటే చూచా. మోహన్
బాబుకి వాల్లనాన్న మంచిమంచి బొమ్మలు కొంతాలు.
నాకు నువ్వెంకొనవు.

వి శ్వ :

వాళ్ళకి చాలా డబ్బుండ్లి మనకులేదు. అయినా మనం
బొమ్మలు కొనుక్కోవాల్సిన కర్మయేం పట్టింది. నేను
చెయ్యటంలేదూ యిన్ని బొమ్మలు. ఇవన్నీ నీవే.

మ ణి :

(క్రింద కూచుని కాళ్ళు గారాంగా రన్నుకుంటూవుంటాడు. విశ్వ
రూపాచారి తనిండ్లో వున్న బొమ్మలన్నీ అతనిముందు పెద్దాడు.
వాట్ని వీరజిమ్ముతూ) డి-డి నాకి పిచ్చిబొమ్మరేం అక్క
లేదు. నాకు గుల్లమేకావాలి (మారాం చేస్తాడు).

వి శ్వ :

వెధవగుర్రం అట్లాంటి గుర్రాన్ని లక్షరొంటై తయారు
చేస్తా. నేను చేసిన యీ బొమ్మలముందు అది దిగ
తుడుపుకై నా పనికిరాదు. ఇదిగో యీ పెద్దపులి చూడు
ఎంచక్కావుంవో అని రనుచేసిన పెద్దపులిబొమ్మ
యివ్వబోతాడు.

మ ణి :

(విసిరికొద్దాడు పెద్దపులి బొమ్మ క్రిందపడి కాలువిరుగుచుంది.)

వి శ్వ :

(కోపంతో పిల్లాడిని ఒక్కటి కొద్దాడు) నిజేపంలాంటి
బొమ్మను నీ పొట్టను పెట్టుకున్నావు కదరా.

మ ణి :

(క్రిందపడి దొర్లుతూ వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తాడు)

వి శ్వ :

(నెత్తిన చేతులు పెట్టుకుని) మాయలోకం. రోజులు మారి
పోయాయి. వస్తువు విలువ తెలియని రోజులువచ్చాయి.

చెమటోడ్చి తయారుచేసిన నాబొమ్మలు దమ్మిడికి పనికిరాకుండా పోతున్నాయి. దమ్మిడికి కొరగాని ఈ విదేశీబొమ్మల ముందు (కొడుకును చూస్తూ) నాకడుపున చెడబుట్టాడు. వీడిక్కూడా విదేశీబొమ్మల మోజుపట్టు కుంది. (అనుకుంటూ ఎత్తుకుని యింట్లోకి తీసుకుపోబోయాం డగా మోహన్బాబు గుర్రాన్ని తీసుకు వాళ్ళనొకరు వస్తాడు. దానిముందరి కాళ్ళు రెండూ విరిగివున్నాయి. మూతిక్రింద దవడ విరిగిపోయింది.)

మ ణి :

(గుర్రాన్నిచూచి ఏడుపంతా మాని) అదిగో గుల్లం. నాదే. అది నాక్కావాలి. (అని తండ్రి చంకలోంచి దిగబోతాడు.)

వి శ్వ :

(కొడుకును గట్టిగా పట్టుకుని నోఖరుతో) ఎందుకు బాబూ దాన్ని నాకొంపమీదికికూడా తెచ్చారు?

నా క రు :

ఇది బజార్నించి తెచ్చిన ఉణంలోనే విరిగిపోయింది. మోహన్బాబుగారు దీనిమీన్నించి పడిపోయారు. బాగా దెబ్బలు తగిలాయి. ఆయనకి కట్టు కట్టించటానికి ఆస్పత్రికి తీసుకువెళ్లారు. మోహన్బాబుగారు దీని కూడా కట్టు కట్టించమని గోలచేస్తున్నారు. అంచాత దీన్ని మీదగ్గరకు పంపారు. ఓ గంటలో మరమ్మతు

చేసి యిప్పించండి. (అని దాన్ని అక్కడ వదిలి వెళ్ళి పోతాడు.)

వి శ్వ :
(గుర్రాన్ని కోపంగా చూస్తాడు)

మ ణి :

నాగుల్లం. నేనెక్కుతా. (అని సంతోషపడ్డాంటాడు.)

వి శ్వ :

(కొడుకును మరోటి చరుస్తాడు వీపుమీద) ది క్కు మా లి న గుర్రం. నాకూట్లో మన్నోస్తోంది. మోహన్ బాబుకు మూతిపళ్లు విరగ్గొట్టిందిట విన్నావా? యింకా నీకుబుద్ధి లేదు. నిన్నుకూడా పడేస్తుంది. అది మనకొద్దు.

మ ణి :

(ఈ మాటలు వినిపించుకోకుండా ఎదుస్తునే మారాంచేస్తాడు గుర్రాన్ని చూపుతూ “అది నాక్కావాల”ని.)

వి శ్వ :

నిన్నూ - నరికినా పాపంలేదు. పద. మీ అమ్మదగ్గర వప్పచెప్పేస్తాను. (అని లోపలకు తీసుకుపోతాడు.)

(విశ్వరూపాచారి కొడుకును యింట్లో దిగవిడచి ఒక్కడూ తిరిగి ప్రవేశిస్తాడు.)

(గుర్రం మెడ పట్టుకుంటాడు. దాని పనితనాన్ని పరీక్షిస్తూ.)

వి శ్వ :

(అవహేళనగా) బాగు- బాగుచెయ్యాలి. (అని మెడవద్ద చీటీ చూస్తాడు.) అరె! దీనిమెళ్ళో ఏదో చీటీవుందే. (దాన్ని చదివి తెల్లబోయి) ఐదురూపాయలా? !! ఆ !!! చాలా చౌకేనే. విదేశంలో తయారైన దీన్ని యింత చౌకధరకి ఎలా అమ్ముతున్నారబ్బా! ఇక 'గుర్రం కల్పించుకుని మాట్లాడుంది.

! ! !

గు ర్రం :

నువ్వు నీ జన్మలో నన్నింత చౌకగా తయారుచెయ్య గలవా?

వి శ్వ :

(తెల్లబోయి) చెయ్యలేను. (స్వాభిమానంపైకొస్తుంది. చిరు నవ్వుతో) ఎక్కే ఎక్కంగానే కాళ్లు విరిగే చచ్చు మోహాన్ని నా ఎత్తుధనం పోసినా నేను చెయ్యలేను.

గు ర్రం :

(కాసేపు కన్నీళ్లు కార్చి) అది నాతప్పుకాదు. నన్ను చేసిన వాడితప్పు అంతకన్నా కాదు.

వి శ్వ :

ఊ నిన్ను కొన్నవారి తప్పుకదా!?

గు ర్రం :

అంతేలే. లోకంలో అంతా తామే మంచివాళ్ళను కుంటారు. నువ్వుచేసిన కుర్చీలు కాళ్ళువిరిగి ఎంత మంది బోర్లా పడలేదు.

వి శ్వ :

నేచేసిన కుర్చీ కాళ్లు విరగటమా? నేను అల్లాంటి కక్కుర్తిపని నాజన్మలో చెయ్యలేదు. చెయ్యను. నిన్ను చేసినవాణ్ని వెనకేసుకు బాగానే పోట్లాటకి వస్తున్నావు.

గు ర్రం :

(అటాయిటూ చూసి చిరునవ్వుతో) అబ్బో నువ్వు చాలా గట్టి శిప్పివే! భగవంతుని సృష్టికన్నా చలనంవుందిగాని నీసృష్టి ఆకల్పాంతం వుంటుంది కాబోలు.

వి శ్వ :

ఆ—

గు ర్రం :

చెప్పక్కర్లేదు మనబడాయి. అదిగో ఆ పులిబొమ్మ చూడు, నీపని గట్టితనాన్ని అడక్కండానే చెబుతోంది. దానిమీద ఎవరూ కూర్చోకుండానే విరిగింది. నేనింకా నయంకాదూ, కూర్చున్న బరువుకి ఆగలేక విరిగి పోయాను.

వి శ్వ :

(కోపం వస్తుంది పులిబొమ్మని గుర్రాన్ని వుక్రోషంగా చూస్తాడు.)
విసిరిపుచ్చుకు పారేస్తే ఏబొమ్మా ఆగదు.

గు ర్రం :

(సకిలించి) అదే నాకూ పట్టినగతి. నన్ను చేసిన శిల్పులు
నీకన్నా గట్టివాళ్ళే. ఓడలో నేనున్న పెట్టెని ఎత్తే
టప్పుడూ దించేటప్పుడూ యిష్టంవచ్చినట్లు గిర
వాడేసారు, నాకాళ్ళు విరిగాయి.

వి శ్వ :

అవతల గిరగిరతిప్పి గిరవాడేయకపోయారూ కుంటి
గుర్రాన్ని బజార్లో పెట్టి అమ్మకపోతే.

గు ర్రం :

అందులో నాతప్పేంవుంది. నన్ను చేసినవాళ్ళదేం
తప్పుంది?

వి శ్వ :

చేసిన్న వాళ్ళంటున్నావు ఎంతమంది చేసారేం నిన్ను.

గు ర్రం :

(మొహం పైకిపెట్టి) లెక్కలేదు. బహుశా ఓ డజను
మందైనా చేసివుంటారు. నాకాళ్ళు కళ్ళూ, నడుం
ఒకళ్ళూ, తల ఒకళ్ళూ, రంగులొకళ్ళూ, యిలాగే

ఏభాగానికాభాగం ఎవరి యిశ్శల్లోవాళ్ళు తయారుచేసి
అన్నిభాగాలూ ఒకచోటకలిపి నాకీరూపం “అంటే
కాళ్ళు విరక్కముందున్న రూపం” యిచ్చారు.

వి శ్వ :

(ఆశ్చర్యంగా) నిన్ను ఒక్కళ్లు చెయ్యలేదన్నమాట.
అందుకా అంత చవుకగా గిట్టుబాటయింది నీధర!

గు ర్రం :

బహుశా అవచ్చు. ఎంచేతంటే పూర్తిగా ఒకవస్తువుని
తయారు చేసేకంటే అలా తలోళ్ళూ తలోధాగం
తయారుచేస్తే మజూరీ ఎక్కువ గిట్టుబాటవుతుంది,
నిపుణతకూడా ఎక్కువగానే వుంటుంది.

వి శ్వ :

నిపుణత ఏడ్చినట్టుగానే వుంటుంది. చూస్తూనేవున్నాంగా
నీలోని నిపుణత.

గు ర్రం :

నాలోని నిపుణతకేం. ఇందాకానే చెప్పాగా నాకోపద్దిన
గతి. అశాపాతకుడు ఈవూళ్లో నన్ను అమ్మిన
ఆసామి.

వి శ్వ :

ఏం చేశాడేం ?

గు ర్రం :

ఏం చెప్పమన్నావు. నన్నూ, నావిరిగిన కాళ్ళని చూడ గానే వలవలాపిడ్చాడు. నాకు చాలా ఆనందం కలిగింది, మనుషుల్లో ఎంత సానుభూతివుందా అని. కానీ నా వూహలన్నీ మరుక్షణంలోనే మారిపోయాయి.

వి శ్వ :

ఏం? ఏం?

గు ర్రం :

నీలాంటి శిల్పినే మరోణ్ణి పిలిపించి నాకాళ్ళని అతి కింపించి మక్కు పెట్టించాడు.

వి శ్వ :

నాలాంటి అంటున్నావు. నే నెప్పుడూ అలాంటి పని చెయ్యలేదు.

గు ర్రం :

నీలాంటివాడు కాకపోతే మరోలాంటి వాడనుకో. అతను చేసినపని తప్పంటావా కాదంటావా? అన్ని గుర్రాలమీద వచ్చినలాభం చాలదూ, కుంటిదాన్ని నన్నుకూడా మోసంమీద తీమ్మటంఎందుకూ? మోహన్ బాబు ముక్కుమోహం విరగొట్టడం ఎందుకు? (కన్నీళ్ళు కారుస్తుంది).

వి శ్వ :
.

ఏమిటో అనుకున్నాను. నీకథ చాలావుందే! అయితే
మోహన్ బాబు ముక్కుమోహం ఏకంగావటంలో నీ
తప్పేం లేదంటావు.

గు ర్రం :

లేదు. తాటాతూటీగా అతికిన నన్ను ఎవరు సరీగ్గా
పరీక్షచేసినా కొనరు. కానీ నాకర్మకాలి మోహన్ బాబు
గారి నాన్నగారికా కొద్దో కాతావుందట. వారు పరీక్ష
చేసి చూడకుండానే ఓ గుర్రాన్నిమ్మన్నారు. షాపువాడు
ఏదో సామెత చెప్తారు చూశావా-

వి శ్వ :

మోసం ఎరుగునున్నవాణ్ని చ్చేయ్యాలి, లేక-

గు ర్రం :

ఆ- ఆ- అంతలో ఆగు- ఎవరో వస్తున్నారు. [ఇంట్లో
మణిభూషణాచారి పరుగెత్తుకుంటూవచ్చి గుర్రాన్ని కావిలించుకుని]
నాగుల్లం - ఇదినాదీ - నేనివ్వను. నేనే ఎక్కుతా.

వి శ్వ :

(తెల్లబోయి చూస్తాడు)

గు ర్రం :

(విజయ సూచకంగా) అమాయకులు. దేవసమానులు.
నీకూ నీకడుపున పుట్టిన యీ పసివాడికి ఏంతతేడా-

వి శ్వ :

నోరుమూసుకో పెద్దనీతులు చెప్పవస్తున్నావు. అభం
శుభం ఎరుగని పిల్లల్ని ఎంతమందిని పొట్టబెట్టు
కున్నారో నువ్వు నీజాతీని.

గు ర్రం :

మేం కాదయ్యోయ్, మీరే!! స్వార్థంకోసం ఏమన్నా
చేస్తారు!!! (ఆలోచిస్తూ కంటనీరు పెట్టుకుని)నేను మోహన్
బాబు నామీద ఎక్కకుండానే నాకాళ్ళు విరిగిపోతే
బావుణ్ణి ఎన్నిదేవుళ్ళనో ప్రార్థించాను. ఆఖరికి రిజై
వాడన్నా క్రిందపడేసి నాకాళ్లు విరక్కొడితే బావుణ్ణి
కొన్నాను. అబ్బే వాడెందుకు విరగ్గొడతాడూ! యింతకీ
మీచేత నాకు తిట్లు తినాల్సినరోజు వ్రాసిపెట్టివుంది!!

మ ణి :

(గుర్రంమీద ఎక్కి పడిపోయి ఏడుస్తాడు)

వి శ్వ :

(కోపంతో) వద్దని చెబ్తే విన్నావా? అనుభవించు.
దీన్నిముక్కలు ముక్కలుచేసి పారేస్తేగానీ నీగోల
అణగదు.

(అని గుర్రాన్నితీసి నేలకేసి విసిరికొట్టాడు.)

(మణి : “నాగుల్లం నాగుల్లం” అని ఏడుస్తూ విరిగిన ముక్కల్ని
ప్రోగుచేస్తాడు.)

(కట్లు కట్టిన మోహన్బాబుని ఎత్తుకుని నౌకరు వస్తాడు. ఈ దృశ్యంచూసి తెల్లబోయి.)

అదేటిబాబూ అలాగిరక్కొట్టినారు ముద్దులు మూట గట్టే గుర్రాన్ని.

వి శ్వ :

(కోపంతో) ముద్దులు మూటగడ్తోందీ! చూడు - ఏపాపం ఎరగని పసిపిల్నెలా పొట్టపెట్టుకుందోందో!! (మోహన్ని, తనకొడుకుని చూపిస్తాడు.)

మో హ :

(నౌకరు చంకలోంచి జారుతూ) నాగుల్లం. పాపం విరిగి పోయింది. దెబ్బలు తగిలాయి. కత్లు కత్తించవేం అప్పలస్వామీ. (గుర్రం ముక్కల్ని ఆప్యాయంగా తీస్తాడు. మణిభూషణుడితో పాటు.)

మ ణి :

నాదీ (అని దాచుకోబోతాడు విరిగిన గుర్రంతలని)

మో హన్ :

ఆగమ్మా మరి. పాపం దాని తలాకాళ్ళూ విరిగి పోయాయి. కత్లు కత్తించి యిద్దరం ఆడుకుందాంలే (విరిగిన గుర్రంతల విశ్వరూపాన్ని వెక్కిరిస్తూ చూచింది. పాపం అది మాట్లాడలేకపోయింది. మాట్లాడేవుంటే యీక్రింది విధంగా అని వుండేదేమో).

అసూయాపరుడా!— చూచావా యీ అమాయిక
 హృదయాన్ని తన, పరఅన్నభేదం లేకుండా కోపమూ,
 తాపమూలేకుండా నామీదెంత జాలి తలుస్తున్నారో.
 నోరులేని నన్నూ, యీర్ష్యాకోపమూలేని వీర్ని, సహ
 కార సిద్ధాంతాలమీద తయారైన నన్నూ చూచన్నా
 బుద్ధితెచ్చుకో. పురోగమించే లోకంతో నువ్వు పురో
 గమించు. బూజుపట్టిన పాతపద్ధతుల్ని పాతసిద్ధాం
 తాల్ని వదిలి నలుగుర్నీ కూడగట్టుకుని నాకన్నా మంచి
 శిల్పాన్ని తయారుచెయ్యి. ఒకళ్లు బాగుపడిపోతున్నారే
 అని ఎన్నాళ్లు ఏడిస్తేమటుకు నువ్వు బాగుపడగలవు!?

(తెర వాల్తుంది)

దేవర హస్యం

పిల్లల నాటిక

దేవరహస్యం

(మూడు దృశ్యాలు)

గుంటూరు హైస్కూలు సౌలభ్యంకోసం వాడబడింది, అంతేగాని యీనాటికలోని ఘటనలు, సంభాషణలు గుంటూరులోని (ఆమాటకొస్తే మరేవూరి స్కూలులో (గాని) జరిగివుండినవి కావు. ఈ నాటిక మొదటినుంచి చివరవరకూ కల్పితం.

—రోహిణి.

1. ప్రసాదరావు	} (గుంటూరు) హైస్కూలు విద్యార్థులు
ఐదవఫారం చదువుతున్నారు. గోపాలం
స్కూలు నాటకసమాజ కార్యదర్శి.
2. ప్రకాశరావు	
3. గోపాలం	

4. అశరీరవాణి (తెరలో నుంచి)

5. దేవేంద్రుడు పిల్లలువేసిన పేషం

6. భగవంతుడు ,,

7. హెడ్మాస్టరు స్కూలు హెడ్మాస్టరు
మరికొందరు పిల్లలు

దేవరహస్యం

మూడు దృశ్యాలు

ఒకటవ దృశ్యం-

గుంటూరులోని ఒక హైస్కూలు పిల్లలు ఎక్స్‌కర్షనుకి అమరావతి వెళ్ళారు. అమరావతి గుంటూరుకి 21 మైళ్ళ దూరంలో వుంది. అక్కడికి వెళ్ళటానికి విరివిగా బస్సులున్నాయి.

అక్కడ చారిత్రాత్మక స్థలాల్లా, శిథిలాల్లా, బౌద్ధశిల్పాలూ విద్యార్థులంతా చూచారు. కృష్ణానదిలో స్నానంచేసి అమరలింగేశ్వరస్వామిని ఆరాధించారు.

ఎక్స్‌కర్షను పార్టీలోని యిద్దరు విద్యార్థులు అమరలింగేశ్వరస్వామివారి ఆలయంలో వోమూలచేరారు. వారిపేర్లు ప్రసాదరావు, ప్రకాశరావును. హిందీప్రభావం వల్ల వారు “ప్రసాద్” “ప్రకాష్” అయినారు.

ఈ నాటికలో వాళ్ళనలాగే వాడుదాం !

ప్ర సా :

ఏరా! ఏదంతా చూస్తే అదోలా లేదా?

ప్ర కా :

ఏదంతా ?! ఏదోలా ?!?

ప్ర సా :

అదేరా. ఇది అంటే యీగుడి ఇక్కడ్నించీ కను పిస్తున్నా- అదిగో, ఆ పవిత్ర కృష్ణానదంతి. గుడ్డో

వున్న అమరేశ్వరస్వామివారి లింగావతారం మనం
మరో ప్రపంచంలో వున్నట్టు లేదా?

ప్రశ్న :

ఆ ఏమిటో పోదూ. ఇవన్నీ ఉచితకాలేకదా! రేపిపాటికి
స్కూల్లో మనకి చచ్చినా అర్థంకానిపాఠాల్లో సతమత
మవాలి.

ప్రశ్న :

హోరినీ తస్మాచెక్కా. ఇవి షణకాలద్రా? స్కూల్లో
శ్వాశ్వతమా?

ప్రశ్న :

కాదనుకో. ఆమాటకొస్తే ఏదీకాదు. అయినా రేపు
లెక్కలమాష్టారికేం సమాధానం చెబుదామా అని.

ప్రశ్న :

రేపటిగోల యిప్పుడెందుకురా? యీ ఆలయంలోకూడా
పాఠాలూ లెక్కలేనా? యిక్కడ మరేమన్నా ఆలో
చించరాదూ?

ప్రశ్న :

ఏమాలోచించినా పాఠాలూ తప్పవు. పరీక్షలూ తప్పవు.

ప్రశ్న :

[తేలుకుట్టినట్టు ఎగిరిపడ్డా వేలు యూడిస్తాడు.) ఒరేయి నాకో
చక్కని ఆలోచన తట్టిందిరా.

ప్ర కా :

ఏమిటది? పాఠాలు చదవకుండా పరీక్ష ప్వాసయే
సూత్రమేదన్నానా?

ప్ర సా :

ఎప్పుడూ పాఠాలూ పరీక్షలూను మహా చదివేవాడికన్నా
లేదుగాని.

ప్ర కా :

చదివేవాడికి వాటి గోలే లేదు. చదవని నాలాటివాడికే
కావాలి.

ప్ర సా :

ఉత్తగొడ్డుకి అరుపు లెక్కువని !

ప్ర కా :

ఇంతకీ నీ ఆలోచనేమిదో చెప్పావుకావు.

ప్ర సా :

నువ్వు న్యూసుపేపరు చదువుతుంటావు కదూ.

ప్ర కా :

సరే_ పాఠాలొకటి గతిలేదుగాని న్యూసుపేపర్లదాకా
పోయినావు!

ప్ర సా :

ఈమధ్య చంద్రమండలానికి ప్రయాణం చెయ్యాలని
అమెరికాలోనో మరెక్కడో కొన్ని విమానాలు
తయారు చేస్తున్నారట. వాటిని రాకెట్ లంటారు.

ప్ర కా :

అవును. ఆ సంగతి నేనూవిన్నాను. మానాన్నగారు
చదివి చెబుండేవారు.

ప్ర సా :

ఆవునా- మనం స్వర్గానికిపోయే వుపాయం ఎందుకు
కనిపెట్టగూడదూ.

ప్ర కా :

(అదోలా చూస్తూ) స్వర్గానికా - దానికి వుపాయం నువ్వు
నేనూ కనిపెట్టేదేమిటి ఛస్తేసరి! ధామ్మికన స్వర్గానికి
పోవచ్చు!!

ప్ర సా :

అబ్బ అదికాదురా. చావకుండా. అంటే, యిలా
నుంచున్నపాళంగా-

(ఈ సంభాషణ జరుగుతూండగా వెనకనుంచి గోపాలం ప్రవేశి
శించి వీరి సంభాషణలు విని స్తంభంచాటున నక్కుతాడు.)

ప్ర కా :

వెనకటికెవడో యిలాగే ప్రయత్నంచేసి అప్పటికి
యిప్పటికి ఆకాశంలో తలక్రిందులుగా వ్రేళ్ళాడు
తున్నాట్ట. అటు స్వర్గమూకాక, యిటు భూమికాక!

ప్ర సా :

త్రిశంకుడులే. అదే నాఆలోచనకి మూలం అనుకో.
అంటే స్వర్గానికి బొందితోవెళ్ళటం అనే ప్రయత్నం
లోగత జరిగిందన్నమాట. దానికితోడు యిప్పుడు
చంద్రమండలానికి ప్రయాణ సన్నాహాలు జరుగు
తున్నాయి. మనం స్వర్గానికి వెళ్లే ప్రయత్నాలుచేద్దాం.

ప్ర కా :

మనం అంటే నువ్వు నేనూనా?

ప్ర సా :

ఊహ!

ప్ర కా :

ఏడిశావులే అట్టే పోకిళ్ళుపోకు. అమ్మనీ నాన్ననీ
ఏడిపించి ఐదురూపాయలు తీసుకుని అమరావతి ఎక్స్
కర్షన్ కి రాంగానే మెదడు ఆకాశంలో పచార్లు
కొడుతున్నట్టుందే. చంద్రమండలానికి వెళ్లేందుకు
రాకెట్ కి ఎంతవుతుందో తెలుసా? కొన్నికోట్లు కావాలి.

ప్ర సా :

దేముడ్ని అడిగి తీసుకుపోమ్మందాం.

ప్ర కా :

ఏమనుకుంటున్నావురా నీమటుకు నువ్వు? నువ్వేం
మహాయోగివనా?

ప్ర సా :

అయినవాళ్ళంతా మనకన్నా ఎక్కువంటావా? నిర్మ
లాంతఃకరణలో దేముడ్ని ప్రార్థిస్తే సరి. ఆయనే
తీసుకుపోతాడు.

ప్ర కా :

మాఅమ్మనీ నాన్ననీ వదలి నేను రాదల్చుకోలేదు.
కావలిస్తే నువ్వు ప్రార్థించి నువ్వేవెళ్ళు. (లేచి దుమ్ము
దులుపుకు పోబోతూ) పొరబాట్నన్నా నాపేరుకూడ చెప్పకు
దేవుడికి. నేను రాను స్వర్గానికి (పరికించి చూస్తూ) అంతా
వెళ్ళిపోతున్నారు. పద. వాళ్ళుకనక మనల్ని వదలిపెట్టి
వెళ్తే అమరావతి నుంచి గుంటూరు నడిచివెళ్ళాలి.
దేవుడిక్కడే కనిపిస్తాడు, స్వర్గందాకా పోకుండానే.

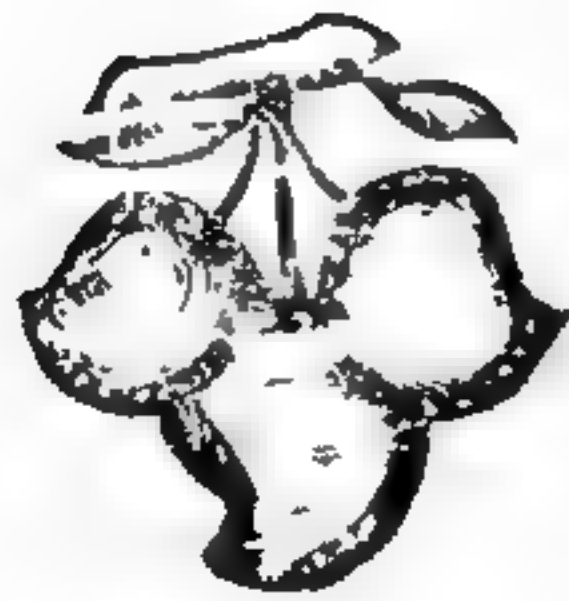
ప్ర సా :

(ఆలోచిస్తూ లేస్తాడు.)

(ఇద్దరూ నిష్క్రమిస్తారు.)

స్తంభంచాటున నక్కిన గోపాలం“పొట్టివాడికి పుట్టెడు
బుద్ధులట. స్వర్గానికి ప్రయాణం కట్టాడేం- సరేకానీ”
అని తలపంకిస్తూ వారిమెంతు వెళ్లిపోతాడు.

(తెర వాల్చుంది)

రెండవ రంగం

(తెర ముందు)

(ప్రసాదరావు ఆలోచిస్తూ నడుస్తుంటాడు. చేతిలో పాఠ్యపుస్తకాల్లాంటాడు) వెనకనుంచి గోపాలం వస్తాడు.

గో పా :

ఏరోయ్ ప్రసాదం ఏమిటి దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నావు. నడిరోడ్డున పరధ్యాన్నంగా నడవకు. ఏపొగాక్కంపెనీ లారీక్రిందో పడిపోగలవు!

ప్ర సా :

(వెనక్కి తిరిగిచూచి) నువ్వా గోపాలం. ఈవాళ యిటు వస్తున్నావేం రిహార్సల్సుకు పోలా.

గో పా :

యివాళ భోజనాలైనాకలే. నాటకం యిక ఆప్టేరోజులు లేదుగా. రేపులేదు ఎల్లుండే. అంచాత ఈరాత్రి పూర్తి నాటకం ఎంచుమించు డ్రస్ రిహార్సలన్నమాట. అంచాత ఆలస్యం అవుతుందని అన్నాలు తిని రమ్మన్నాను అందర్నీని.

ప్ర సా :

అంటే నువ్వేనా ఏమిటి డై రక్టరువు.

గో పా :

నీ కిన్నాళ్లనుంచీ తెలీవా ఏమిటి? నాటకం వ్రాసింది మనం, వేయించేది అంటే డై రెక్టు చేసేది మనం, హీరో వేషం వేసేది మనం.

ప్ర సా :

చూసేదికూడా మనమేనా?

గో పా :

(చిన్నబుచ్చు కుంటాడు)

(ప్రకాశరావు అటునుంచి వస్తూ ఎదురొత్తాడు)

ప్ర సా :

ఎక్కడికిరోయ్ వెనక్కివస్తున్నావు ఏమన్నా మర్చి పోయినావా?

గో పా :

నీకోసమే లాగుంది. వాణ్ణి విడిచి నువ్వొక్కడివీ ఎక్కడ స్వర్గానికి పోతావోనని భయం పట్టుకున్నట్టుంది. అంచాన వెనక్కి తిరిగివచ్చాడు.

ప్రకా, ప్రసా :

(యితనివంక ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తారు)

గో పా :

(నోరు నొక్కుకుంటాడు.)

ప్ర సా :

అయితే మేం స్వర్గానికి పోతున్నామని నీకేం తెల్పు?

గో పా :

‘రవి కాంచనిదై న కవిగాంచున్’ అన్నాడు శాస్త్రకారుడు. మనకి నిన్నరాత్రి శంకరుడు కలలో కనిపించి “ఒరేయ్ భక్తాగ్రగణ్యా నీస్నేహితులలో ఒకడైన ప్రసాద్ బొందితో స్వర్గానికి వెళ్ళాలని తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. వాడి ఆలోచనకి స్వర్గం అంతా అట్టుడికినట్టు వుడికిపోతోంది. నాకు వాడి ఆలోచన చూస్తే ఈవాళ్ళో రేపో స్వర్గానికి వచ్చేస్తాడని నమ్మకంగా వుంది కనుక_ (అని ఆగిపోతాడు).

ప్ర సా :

ఊ కనుక- ఏమన్నాడేం?

గో పా :

స్వర్గానికిపోయే వుపాయం చెప్పాడా!

ప్ర తా :

(తెల్లమొహం వేసి) నిజమే?

గో పా :

అబద్ధ మనుకున్నా?

ప్ర సా :

ఏమిటా ఆ వుపాయం?

గో పా :

అబ్బాయి దేముడంటే దేముడేననుకో ఎంత సులు
వైన వుపాయం అనుకున్నా!

ప్ర సా :

అదేమిటో చెప్పరాబాబూ చంపక.

గో పా :

అబ్బే యిప్పుడుకాదు. దానికి తరుణంరావాలి. చూడు
నువ్వు యీరాత్రి మా రిహార్సలుకు రాగలవా?

ప్ర సా :

(ఆలోచించి) ఆ.

గో పా :

అయితే అక్కడ చెబుతారే.

ప్ర కా :

అందర్లోనూ ఎగతాళి పట్టించి ఏడిపించడానికి.

గో పా :

చీ కాదురా నిజంగా. మీరిద్దరూకూడా తప్పక రండి.

(నిష్క్రమిస్తారు)

మూడవ రంగం (తెర లేస్తుంది)

గోపాలమూ మరికొందరు పిల్లలూ రిహార్సలు
రూములో వుంటారు.

గో పా :

స్సు (అని ముక్కుమీద వేలేసుకుని) ఎవళ్ళపార్టు వాళ్ళు
తూ. చ. తప్పకూడదు. ప్రాంప్టింగుండదు. జాగ్రత్త.
అదిగో అలికిడి అవుతోంది. వాళ్ళు వస్తున్నట్లున్నారు.
అంతా దాక్కొండి. (ఎక్కడివాళ్ళక్కడ దాక్కుంటారు)

Note : ప్రదర్శించేటప్పుడు ఆప్టేమందిపిల్లలు దొరక్క
పోతే తెరలోనే వున్నట్టు గోపాలం పాత్రధారి నటించ
వచ్చు.

ప్రసాద్ ప్రకాశ్ లు బిక్కుబిక్కుమంటూ ప్రవేశిస్తారు.

గో పా :

(వికటంగా నవ్వి) భయపడ్తారేం రా, రండి.

ప్ర కా :

(కలయజూచి) ఎవళ్ళూ లేరేం.

గో పా :

ఈవార్టికి రిహార్సలు ఆపేసాం.

ప్ర సా :

ఏం ?

గో పా :

మేకప్ మేనుకి తలనొప్పి వచ్చిందిట.

ప్ర సా :

అయితే డ్రెస్ రిహార్సలేద్దామని నిజంగానే అనుకున్నా
రన్నమాట.

గో పా :

ఆ-

ప్ర సా :

మరింకా సువ్విక్కడే వున్నావేం?

గో పా :

మీకోసమే- దేవరహస్యం చెబుదామని.

ప్ర సా :

చెప్పు మరి.

గో పా :

నీకు దక్షయజ్ఞం కథ తెలుసా?

ప్ర సా :

ఆ.

గో పా :

యజ్ఞయాగాదులలో హవిర్భాగాలు అగ్నిద్వారా దేవత
లకి అందజేస్తారని తెలుసా?

ప్ర సా :

ఆ. మా అమ్మమ్మ చెప్పేది కథల్లో.

ప్ర కా :

అయితే మనం స్వర్గానికి పోవాలని వో చీటీ వ్రాసి
కుంపట్లో పారేస్తే సరి దేముడికి అందుతుంది.

గో పా :

అదీ దేవరహస్యం. సరిగ్గా యిదే నాకూ కలలో కని
పించిన శంకరుడు చెప్పింది.

ప్ర సా :

అయితే కుంపట్లో దాఖలుచేస్తే మనపని జరుగుతుం
దంటావు.

గో పా :

నిర్మలాంతఃకరణతో చేస్తే సరి.

ప్ర సా :

ఈమాట చెప్పడానికి యింతదూరం పిలిపించావే. ఈ
సంగతి యిందాకానే చెబ్తే యీపాటికి యింటిదగ్గరచేసి
వుండేవాణ్ని.

గో పా :

యిప్పుడు మటుకు ముంచుకుపోయింది ఏముందీ? రిహా
ర్సలుంటాయేమో టి కాచుకుతాగుదాం అని కుంపటి
రాజేసేవుంచాం, కావాలంటే అది వుపయోగించుకో
వచ్చు నువ్వు.

ప్ర సా :

నిజంగానే

గో పా :

ఆ (అని వెలిగేకుంపటి తెస్తాడు)

ప్ర సా :

అయితే చీటీ రాయమన్నావా?

గో పా :

నీ యిష్టం.

ప్ర సా :

కాగితం వుందా

గో పా :

అహా (అని అందిస్తాడు)

ప్ర సా :

కలం.

ప్ర కా :

యిదిగో (అని తన జేబులోది యిస్తాడు)

ప్ర సా :

(కాగితంమీద కలంపెట్టి) ఏం వ్రాయమన్నావు?

గో పా :

నీయిష్టం.

ప్ర సా :

(వ్రాస్తాడు).

గో పా :

ప్రకాశ్ వ్రాస్తుంటే విరగబడి చూస్తుంటారు. వ్రాశాక ప్రసాద్ చదువుతాడు.

ఓ భగవానుడా, దయామయుడా, నీకు మొదట్నుంచీ భారతదేశం అంటే చాలా ప్రీతి అని మా అమ్మమ్మ చెప్పే కథలవల్లా చదివిన పాఠాలవల్లా తెలుసు కున్నాను. మేం యీమధ్యనే స్వరాజ్యం కూడా సంపాదించుకున్నాం, అన్న సంగతి నీకు తెలీకుండా వుంటుందా? మావేదాలూ, శాస్త్రాలూ జర్కన్నా వాళ్ళూ ఎత్తుకుపోయి చాలాచాలా వింతలూ విశేషాలూ సృష్టించారుట. వెనకటి కిట్లాగే సోమకాశురుడు వేదాలు పట్టుకు పారిపోతుంటే నువ్వు చేప అవతారం ఎత్తి అవి తిరిగి వూళ్ళాక్కుని మావిమాకిచ్చావుట. అయితేనేం అవి మేం దక్కించుకొలేక పోయాం. అవిప్పుడు మాకిమ్మంటే వాళ్ళివటంలేదుట. ఈ పెద్దల

వల్ల ఏంలాభం కనిపించటం లేదు. ఓవేపున యితర
 దేశాలలో చంద్రమండలానికి ప్రయాణానికి ఏర్పాట్లు
 జరుగుతూంటే మరోచోట గ్రహాన్ని సృష్టించటానికి
 ఏర్పాట్లు జరుగుతున్నాయట. నాకు తెలిసినంతవరకూ
 యిలాంటి ఏర్పాట్లు ఇక్కడే జరగటంలేదు. కాగా
 నేను అందరికన్నా ముందు స్వర్గానికి యాత్రచేసే
 వుపాయకోసం తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాను. అదృష్ట
 వశాత్తు నువ్వు మాగోపాలం కలలో కనపడి స్వర్గానికి
 పోయే వుపాయం చెప్పావుట. యిందుకు నీకు శత
 సహస్రప్రణామాలు. నీకు ధారతదేశముద వున్న
 ప్రేమని యిది చెప్పకయే చెప్పలేంది. ఎన్నిదేశాల్లాగా
 మాకు యంత్రబలం లేకుండా మనోబలమునా
 వుంది. తుపాకీ మదమలతో మొత్తమున్నా పండుకయే
 మనకుండా సత్యాగ్రహం సాగించగలం. తుపాకీదెబ్బ
 లకి ఎదుకలగుండెలు అప్పజెప్పి గుండు దూసుకు
 పోతుంటే “హారామా” అంటూ వీరస్వర్గం అలంకరించ
 గలం. నిరాయుధులమై, సత్యాగ్రహసమరంలో దేశాలు
 జయించగలం. యంత్రసహాయం లేకుండా యిన్ని
 ఘనకార్యాలూ చేయగల మేము స్వర్గానికి వెళ్ళలేమా
 అనే ధిమా నాకువుంది. కనుక ఓ దయామయా,
 స్వర్గానికి నన్ను, మాదేశప్రజల్నీ, యితర దేశప్రజల

కన్నా ముందు తీసుకుపో. యివే నా విన్నపములు.

ప్రసాద్^{జిట్ల} (12 సం॥ లు)

ప్రకా :

బ్రాకెట్ లో 12 సంవత్సరములు అని ఎందుకురా ?

ప్రసా :

ఉండాలే.

గోపా :

బాలయోగి అని తెలియద్దూ దేముడికి! ఊ, బాగానే వుంది- దాఖలుచెయ్యి కుంపట్లో. యింకా ఆలోచనెందుకు?

ప్రసా :

(కళ్ళుమూసుకుని కాగితం కుంపట్లో వేస్తాడు)

ఢాం అని మ్రోగుతుంది. గుప్పుగుప్పున వచ్చేపొగ కావురు క్రమ్ముతుంది. గుంయ్ మనే శబ్దం 'ఓం' కార నాదంలా వుంటుంది.

Note : (బిందెమూతిలో మూతిపెట్టి మాట్లాడే రీసాండింగు ఎఫెక్టు వస్తుంది)

అశరీరవాణి :

వత్సా- నీకోరీక నెరవేర్తుంది. అయితే సువ్వో ఘన కార్యం చెయ్యగలవా?

ప్ర సా :

ఏమిటి ప్రభూ!

అశరీరవాణి :

కాగితం కుంపట్లో దాఖలుచేస్తే నాకు అందింది.
అట్లాగే స్వర్గానికి రావాలంటే నీవుకూడా నిప్పులో
దూకాలి.

ప్ర కా :

(జనాంతికంగా) అమ్మ బాబోయ్.

ప్ర సా :

ఉన్ - (జనాంతికంగా వారించి) అలాగే ధూకుతాం దేవా?

ప్ర కా :

(జనాంతికంగా) నేను ధూకనురా నన్నుకూడా కలపకు.
కావలిస్తే నువ్వాక్కడివి దూకు.

ప్ర సా :

(జనాంతికంగా) ఉన్. ఊరుకోరా ఇది నిజం అను
కున్నా? కథలు వినలా? చీరా మనం దూకబోతుంటే
దేవుడడ్డుపడి “వత్సా! నీ భక్తికి సంతసించాను” అని
మనం దూకకుండానే స్వర్గానికి తీసుకుపోతాడు.

అశరీరవాణి :

(వికటంగా నవ్వుతూ) బాగా నేర్చుకున్నారా మోసాలు,
దేవుడికే పంగనామాలు పెద్దాం అని చూస్తున్నావే.

అసాధ్యుడివిరా- ఇదిగో మిమ్మల్నందరీ స్వర్గానికి
తీసుకుపోతున్నా భయపడకండేం. (ఠాం అని ప్రేస్తుంది.
కన్నులు మిరమిట్లుగొలిపేకాంతి. 'ఓంకార' (గుండుమనే శబ్దం)
ఎక్కువౌతుంది.)

ప్ర సా :

ప్రకాశ్ ప్రకాశ్ (అని దిక్కులు చూస్తాడు)

ప్ర కా :

(కళ్ళు నులుముకుంటూ) ఊ- ఆఖరికి నన్నుకూడా స్వర్గా
నికి తీసుకొచ్చావా వద్దంటున్నా వినకుండా.

గో పా :

మీతోబాటు నేనూ వచ్చానోయ్.

ప్ర సా :

ఆ- మీరంతాకూడా వచ్చావా? (కలయజూచి) అయితే
స్వర్గంఅంటే యిదేనా? ఏమీ కనిపించవేం?

గో పా :

ఏమి కనిపించాలి? అవిగో పెద్దపెద్ద మహాళ్లు.

ప్ర సా :

ఆ కనిపించేదే దేవేంద్ర మహాలనుకుంటాను. పదండి
పోదాం.

గో పా :

దేవేంద్రమహాలు వుండాలని కోరుకో చాలు. మనం
యిక నడవక్కర్లేదు. ఇది స్వర్గం.

ప్ర సా :

(కళ్లు మూసుకుని) మేం దేవేంద్రమహాలు వుండాలని
కోరుకుంటున్నాం.

{ మళ్లా థాం అని ప్రేల్తుంది.
ఇక ఆరిపోయిన దీపాలు వెలగవు.
(కరెంటు ఫెయిల్ అయింది) }

(చీకట్లోంచి గొంతుకలు)

దే వేం :

ఫివరన్నా మీరు ముక్కుపచ్చలారని బాలురు. ఏం
యిట్లా వచ్చారు.

ప్ర సా :

మీరెవరు దేవా?

దే వేం :

మీరు చూడాలనుకున్న దేవేంద్రుణ్ణి.

ప్ర సా :

అంతా యింత చీకటిగా వుందేం.

దే వేం :

కరెంటు ఫెయిలయింది. (నోరు నొక్కుకుని)

గోపా :

(ఉరిమి చూస్తాడు) ఒక్కదెబ్బ వేసినచప్పుడు.

దే వేం :

ఆబ్బ!

ప్రసా :

అదేమిటి ఎవరూ మిమ్మల్నికొట్టింది?

గోపా :

భగవంతుడు.

ప్రసా :

ఏడీ ఆయన్ను చూడాలనివుంది.

(లైట్లు వెలుగుతాయి) (భగవంతుడు కనిపిస్తాడు)

అంతా అంజలి ఘటిస్తారు.

ప్రకా :

(జనాంతికంగా) ఒరేయ్ యిందులో ఏదోమోసం వుంది.

ఈ భగవంతుడు మన 'మోహన్' లాగున్నాడు.

ప్రసా :

(పరికించి చూసి) అవునోయ్. గోపాలం ఏడీ.

గో పా :

(లోపల్నించీ వస్తూ) ఒరేయ్ హెడ్కాష్టారు వస్తున్నారు.
పదండి పదండి.

ప్ర కా :

అమ్మ బాబోయ్. స్వర్గం లొక్కూడా వచ్చారూ హెడ్కాష్టారు.

(భగవంతుడు గబుక్కున బల్లమీదనుంచి దూకుతాడు.)

ప్ర సా :

మనతో మాట్లాడకుండానే భగవంతుడు మాయం
అయిపోయాడే.

ప్ర కా :

స్వర్గానికి రానేవచ్చానురదా ఈ పరిక్షలబాధన్నా
తప్పించమని దేవుణ్ణి అడుగుచా అనుకున్నాను.

ప్ర సా :

నోరుముయ్. నీ పరీక్షలు నువ్వును!!

హె డ్కా :

(ప్రవేశించి) ఏమిట్రా యీ అల్లరి. రిహార్సలని థమ
థమలూ, గుసగుసలూను. దీపావళి అనుకున్నారాయేం?

గో పా :

(నంగిగా) ఇదో సీనండ్రి మాష్టారూ మానాటకంలో.

హె డ్మా :

ఏమిటీ సీను.

ప్ర సా :

సీనేమిటి? యిది స్వర్గంసార్.

గో పా :

(నోరు నొక్కుకుంటాడు)

హె డ్మా :

స్వర్గం సీనా?

ప్ర సా :

సీనుకాదండీ. స్వర్గమే. ఇప్పుడే మేం దేవేంద్రుడితో
మాట్లాడేం. భగవంతుణ్ణి కూడా చూచాం.

హె డ్మా :

ఏమిటోయ్ గోపాలం, యితననేది?

గో పా :

(తడబడుతూ) ఆ యేం లేదండీసార్. (ప్రసాదానికి సౌంజ్జ
చేస్తూ) వీడికీమధ్య స్వర్గంపిచ్చి పట్టిందిలెండి.
(బిల్లక్రింద నుండి భగవంతుడు పారిపోతూ అందరికంటా
బిడ్డాడు.)

హె డ్మా :

వాడెవడ్రా. రిహార్సల్స్ లో ఈ వేషాలుకూడా ఏమిటి?

గో పా :

దెస్ రిహార్సులు లెండి యీవాళ.

హె డ్కా :

చాలాదాకావుందే. సరే అట్టే పొద్దుపోనివ్వకుండా
ముగించి యిళ్ళకి పొండి. ఇప్పటికే చాలారాత్రి
అయింది. (నిష్క్రమిస్తాడు).

ప్ర సా :

అయితే యిది స్వర్గంకాదూ ఎందుకురా యంతనాటకం
ఆడావు.

గో పా :

పెయ్యమ్మా! కుంపట్లో దాఖలుచేసిన అర్జీల్లో నే స్వర్గా
నికి పోదాం అని ఆశపడ్డావేం? కాస్సేపు నిన్ను ఏడి
పిద్దామనే ఈనాటకం ఆడాను.

ప్ర సా :

న న్నొక్కడీ ఏడిపించడానికి యింత నాటకం
ఆడావా? ఎంతడబ్బు తగలేశావురా?

గో పా :

మరేం ఫరవాలేదు. నీలాంటి బూజుపట్టిన పాతచింప
కాయ పచ్చడిగాళ్ళని మరమ్మతు చెయ్యందే మనదేశం
బాగుపడదు. అందుకు యిదో ఖర్చులో లెక్కగాదు.

ప్ర సా :

అయితే ఈకాస్త నాటకంలోనూ నాబుద్ధి మార్చేసానని
అనుకుంటున్నావన్నమాట.

గో పా :

అబ్బే! యింతతేలిగ్గానా? రేపటినుంచి నీ స్వర్గలోక
యాత్రవిశేషాలు మన స్కూలు వ్రాతపత్రికలో సీరి
యల్ గా పడి-

ప్ర సా :

ఆ- ఆపనిమాత్రం చెయ్యకు.

గో పా :

ఏం?

ప్ర సా :

అంతా ఏడిపిస్తారు.

గో పా :

నీకేం. ఎవళ్ళు ఏం అనుకుంటే నీకేం, నీ స్వర్గా
రోహణ-

ప్ర సా :

నీకూ నీస్వర్గారోహణకి ఓ నమస్కారం. ఇక ఈ
మాటెత్తను, మన పత్రికలలో మటుకు పడకుండా
చూడు.

(పన్నెండు గంటలుకొట్టిన శబ్దం)

ప్ర కా :

అమ్మబాబోయ్ పన్నెండే. నీ స్వర్గంకాదు గాని
ఈవాళ మానాన్న నావీపు విమానంమోర మోగించి
తీర్తాడు పన్నెండింటిదాకా యింటికి రానందుకు.

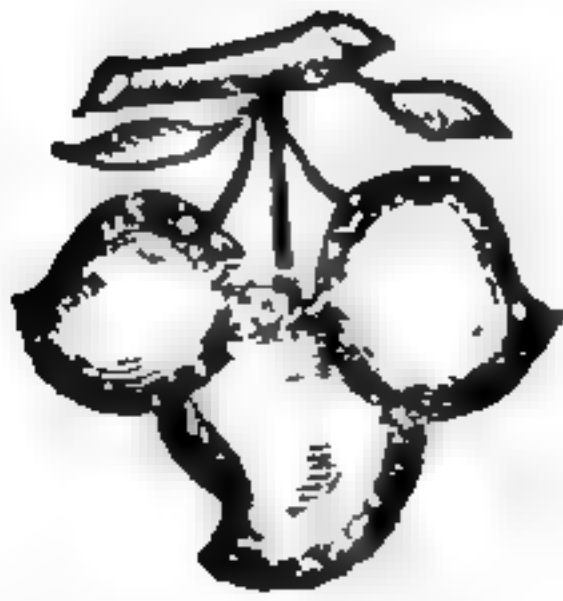
ప్ర సా :

(మిరిచూస్తూ) నన్నుమటుకు పూజ చేస్తారనుకున్నావా?

గో పా :

(నవ్వుతూ) నా నాటకంవల్ల కాకపోయినా, ఆ దెబ్బల
వల్లన్నా యిక స్వర్గంమాట ఎత్తవులే.

. (తె ర)

57A

బ దీ గ ం ట లు

పిల్లల ఏకాంక నాటిక

(ఒకే రంగం)

బడిగంటలు

పిల్లల ఏకాంక నాటిక
(ఒ కే ర ం గ ం)

పాత్రలు :

1. శేషగిరి	}	హైస్కూలు విద్యార్థులు. నాలుగవ ఫారం
చదువుతున్నారు. శేషగిరి మేజిస్ట్రేటుగారి
అద్యాయి గోపాలం అతని స్నేహితుడు.
2. గోపాలం		
3. రఘునాథ్		జనరాజ్యసంఘ మెంబరు. పైవారి సహాధ్యాయి
4. మోహన్	}	పైవారి సహాధ్యాయులు.
5. రామారావు		
6. రాజారావు		మేజిస్ట్రేటు. శేషగిరి తండ్రి.
7, 8. ఇదరు పోలీసులు		పోలీసు కాన్స్టేబిల్స్.

బడి గంటలు

(ఏకాంక నాటిక)

[ఒకే రంగం]

సూచన : కొన్ని హైస్కూల్స్‌లో చర్చిగంటను పోలిన గంటను బడిగంటగా పాఠ్యాదు ఈ నాటికలో ప్రదర్శనలు చేస్తే వాడాలి.

తెర నెత్తిగా రాజారావుగారి యింట్లో శేషగిరి, గోపాలం లెక్కల పుస్తకాలు ముందుచేసుకొని “హోం వర్క్” చేస్తూ కూర్చుంటాడు. శేషగిరి రాజారావుగారి ముఠాడు. గోపాలం అతని స్నేహితుడు. వీళ్ళు ఆహ్లాదాన్ని హైస్కూల్లో నాలుగవ ఫారం చదువుతున్నారు.

గో పా లం :

నువ్వేదో తెలివిగలవాడివని నీ దగ్గరకి వస్తే నీవల్లా
కాలేదే యీలెక్క చెయ్యటం. ఈవాళ లెక్కల
మాష్టారి చేతుల్లో చావుదెబ్బలు తప్పవన్నమాట!!

శే ష గి రి :

ఆగరా అలా ఖంగారుపడ్డావేం! ఇదిగో వచ్చేస్తోంది
ఆగు. (లెక్కవేస్తూ వుంటాడు.)

గో పా :

(అతడు లేస్తూంటే చూస్తూంటాడు) (క్షణం ఆగి) వచ్చిందా
ఆన్సరు.

శే ష :

ఆ- చూడు 420 రై పేనా?

గో పా :

తప్పు.- 240 రై టాన్సరు. (అచ్చపుస్తకంలోని ఆన్సరు
చూచి చెబుతాడు.)

శే ష :

ఊ?!!- సరీగా చూడు.

గో పా :

కావాలంటే నువ్వే చూసుకో. ఇదిగో పుస్తకం.
(పుస్తకం అతనిముందు పడేస్తాడు)

శేష :

(చూచి) అయితే ఎక్కడ తప్పామంటావు? (అని మళ్ళీ సుమారు లెక్కంతా చూచుకుంటాడు.) బహుశా అచ్చు తప్పనుకుంటాను. 420 ఆన్సరు రైలే.

గోపా :

అచ్చు తప్పేమిటి?!! నీ రలకాయ!!! ఏదో తెలివిగల వాడివను కుంటుంటే నీమతికొస్తా పోతున్నట్టుంది. అచ్చు ఎక్కడన్నా తప్పవుతుందా?!!

శేష :

అవచ్చు. ఈ పుస్తకంలోని ఆన్సర్లు చాలా తప్పులున్నాయని మేష్టారు అంటుంటారు. ఇదీ తప్పుడు ఆన్సరేనని నానమ్మకం.

గోపా :

ఏదీ సువ్వుచేసిన లెక్క ఎక్కించుకుంటాను.

శేష :

దబ్బున ఎక్కించుకో బడివేళయింది.

(క్షణం అయినాక నేపథ్యంలో బడిగంటలు వినిపిస్తాయి.)

శేష :

అవిగో బడిగంటలు కొత్తున్నారు. లే. లే. దబ్బున పోవాలి. రెండోగంట కొట్టేలోగా స్కూలు చేరుకోక పోతే హెడ్మాష్టారు కాల యముడల్లె గేటుదగ్గర నిల బడి ఆలస్యంగా వచ్చినందుకు చెరోటీ వడ్డిస్తారు.

గో పా :

ఊ అయితే పద స్కూల్లో ఎక్కించుకుంటాలే.
(నేపథ్యంలో బడిగంటలు వినిపిస్తూనే వుంటాయి.)

శే ష :

ఏమిటిది 'లాంగ్ బెల్' కొద్దున్నట్టున్నారే బడికి శెల
విచ్చారా ఏమిటి?

గో పా :

ఆ- అవునురా ఇది లాంగ్ బెల్లే.

సూచన : (ఏలూరు మ్యునిసిపల్ హైస్కూలులో ముందుగా
తెలియబర్చని శలవులకు యీవిధంగా "లాంగ్
బెల్" కొద్తారు. ఇది విన్న విద్యార్థులకూ టీచర్లకూ
ఆరోజు బడికి శెలవు అని తెలుస్తుంది.)

శే ష :

ఈవేళ ఎందుకు చెప్పా శెలవు?

గో పా :

ఎవరన్నా చచ్చిపోయినారేమో

శే ష :

ఏమో పాపం,

గో పా :

లెక్కలమేష్టారు బాగున్నట్టేనా?

శేష :

చీ! నోరుముయ్యి. ఎవరన్నావింటే నోరునొక్కి చంపుతారు.

గోపా :

(నోరు మూసుకుని) పద పోనీ అదేమిటో తెలుసుకుని వద్దాం స్కూలుదాకా వెళ్ళి.
(గంటల శబ్దం ఆగిపోతుంది)

గోపా :

(బైటికివెళ్ళి చూసి) అడుగో మోహన్ పరుగెత్తుకుంటూ వస్తున్నాడు వాణ్ని అడిగితేసరి సంగతేమిటో. అరెయ్ మోహన్ “లాంగ్ బెల్” కొట్టారెందుకురా యివాళ?
(మోహన్ పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి పీళ్ళ గుమ్మముందు ఆగుతాడు రొప్పుకుంటూ.)

మోహా :

స్ట్రైక్ - స్ట్రైక్ రా. యివాళ బిళ్ళోకి వెళ్లకూడదు.

శేష :

అయితే లాంగ్ బెల్ కొట్టారే? హెడ్మాస్టారే స్ట్రైక్ చేయిస్తున్నారా?

మోహా :

తమాషా జరిగిందిలే. తర్వాత చెబుతా (అని పారి పోతాడు,

శేష :

అరే అసలు సంగతి చెప్పకుండా పారిపోయాడే.

గోపా :

స్ట్రేకేమిటి!? లాంగ్ బెల్లేమిటి?! ఏదో మోసం జరిగింది. పద స్కూలుకువెళ్ళి అసలు సంగతి తెలుసుకుందాం..

శేష :

అడుగో రామారావు వస్తున్నాడు. వాణ్ని అడుగుదాం.

గోపా :

ఒరేయ్ రామారావు యిలారా. ఏమిటిరా హడావుడి? స్కూలులో స్ట్రైకుట ఎందుకూ?

రామా :

(లోపలికి వచ్చి) ఆ. పని లేకపోతే సరి. అదేదోసంఘం లేదూ, వాళ్ళూ పొద్దున్న సాయంకాలం స్కూలు ఆవరణలో సంఘ కార్యక్రమాలు చేసుకుంటున్నార్. అది వల్లకాదన్నార్ హెడ్మాస్టారు.

గోపా :

ఊ- అయితే.

రా మా :

ఈవాళ పొద్దున్న కార్యక్రమం జరక్కుండా హెడ్మా
ష్టారు వచ్చి అడ్డం పెట్టారట. అయితే మేం ఈ
స్కూలే జరక్కుండా చేస్తాం అన్నారట. వాళ్ళు స్త్రీకు
చెయ్యమని పిల్లలందరినీ అల్లరి పెట్టున్నారు.

శే ష :

అంతా బాగానేవుంది గాని లాంగ్ బెల్ ఎందుకు కొట్టిం
చారు హెడ్మాష్టారు.

రా మా :

అదా - తమాషా జరిగిందిలే. మనస్కూల్లో అల్లరిగా
తిరిగే కోతిమూక వుంది చూశావు అందులో ఓ పెద్ద
కోతి గంట తాడు పట్టుకు అదేపనిగా లాగటం మొదలు
పెట్టింది. ఎంత అదరించినా పోయిందికాదు. అది
లాంగ్ బెల్ అనుకుని చాలామంది బడికి వెళ్ళటం మానే
శారు. అక్కడున్న వాళ్ళని సంఘంవాళ్ళు లోపలికి
వెళ్ళకుండా అడ్డు పెట్టున్నారు. గలాటా జరిగేలాగుంది.
నాకెందుకని నేనూ యిండికి పోతున్నా.

గో పా :

యింతకీ బడి వుందాలేవా ?

రా మా :

ఆ యింకేం వుంటుంది. చాలామటుకు ఎవరిళ్ల కు వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

శే ష :

మొత్తానికి కోతులు మంచి తమాషా చే చేసాయి.

రా మా :

ఆ - ఆ సంఘంవాళ్ళు పట్టపగ్గా లేకుండా హడావిడి చేస్తున్నారు. వాళ్లకి రాములవారి బంటుఅయిన ఆంజనేయులువారే స్వయంగా వచ్చి యీ విధంగా సహాయం చేశారని గొప్పగా చెప్పుకుంటున్నారు. (దూరాన్నుంచి) జనరాజ్య సంఘానికి డై. హెడ్మాష్టాకు నశించాలి. స్కూలు ఆవరణలో సంఘం వీరవిహారం చేస్తుంది. జనరాజ్యసంఘంవర్ధిల్లాలి (అని కేకలు వినిపిస్తున్నాయి.)

రా మా :

అదిగో సంఘంవాళ్ళు హడా వస్తున్నారు. యిక ఈ వార్టికి బడి లేనట్టే.

(మళ్ళీ వెనకటి కేకలు వాట్ని అణస్తూ బడిగంటలూ వినిపిస్తున్నాయి. కేకలు ఆగిపోతాయి. ముగ్గురూ తెల్లబోతారు.)

శే ష :

అదిగో బెల్లు బడివుంది. పదండి పోదాం (అని పుస్తకాలు పుచ్చుకు బైలేరతాడు.)

గో పా :

ఎందుకురా అనవసరంగాను ఈ సంఘంవాళ్లు మనల్ని
ఏలాగూ వెళ్ళనివ్వరు. అక్కడ ఏం గొడవలు జరుగు
తాయో! మధ్య మనం దెబ్బతిరాలి.
(బడిగంటలు ఆగిపోతాయి)

శే ష :

రండి దెబ్బలూ తగలవు ఏమీ తగలవు.
(ఆ రోడ్డుమంచి లారీ పెళ్ళిన శబ్దం అంతా అటు చూస్తారు.)

గో పా :

అదేమిట రిజిస్టర్ పోలీసులారీ వెళ్తోంది.
(బడిగంటలు మళ్ళీ వినిపిస్తాయి)
పెద్దగా గొడవ, కేకలు “అరెరే హెడ్కాష్టార్ని కొట్టే
సారు.” అన్న కేకలు దూరాన్నుంచి వినిపిస్తాయి.

శే ష :

ఆ - హెడ్కాష్టార్ని కొట్టారా? అరెరే పాపం.

గో పా :

ఊ - యిక పుస్తకాలు లోపల పడెయ్యి. ఈవాల్టికి
బడి లేనట్టే.
(దూరాన్నుంచి తుపాకీ దెబ్బలు వినిపిస్తాయి.)

రా మ :

అమ్మయ్యో తుపాకీలు కాలుస్తున్నారు.

శేష :

పదండి మనంకూడా వెళ్దాం.

గోపా :

ఎందుకు ? మనంకూడా ఆ కొట్లాటలోపడి చావటానికా?

శేష :

అసలుసంగతేమిటో చూచే నా వద్దాం.

గోపా :

మనం చూడకపోతే ముంచుకుపోయింది ఏమీలేదులే.

(పట్టుకోండి పట్టుకోండి అంటూ కేకలు)

(రఘునాథ్ పరుగెత్తుకుంటూ వస్తాడు. వీళ్ళముగ్గురీ చూచి వీళ్ళింట్లో జొరబడ్డాడు.)

రఘు :

రక్షించండి. పోలీసులు తరుముకు వస్తున్నారు.

గోపా :

ఏంచేసావు నువ్వు ?

రఘు :

తర్వాత చెప్తా ముందు నన్ను యింట్లో దాచండి.

శేష :

నీకేంభయం లేదులేరా (లోపలికి తీసుకువెళ్ళి దాచివస్తాడు.)

రామా :

వాడెవడో తెలుసా ?

శేష :

అదే ఆ సంఘంవాడు కాదా ?

రామా :

అంటేకాదు మొన్న మన నాటకంరోజు అందులో గోల
చేయించి రాళ్ళు రుద్దింది వీడే.

శేష :

అవును నాకు తెలుసు. అంటేకాదు నన్ను ఎక్కడ
చూచినా నామీద పళ్లు కొరుకుతాడు.

గోపా :

నువ్వదేదో మరో సంఘానికే సెక్రటరీవని నీ మీద
గురు.

శేష :

అంటేకాదులే. చాలా కారణాలున్నాయి. అయినా వాడి
ప్పుడు కష్టంలో వున్నాడు వాణ్ని కాపాడాలి
(పోలీసులు ప్రవేశించి)

ఇటీవలరై నా కుర్రాడు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడా ?

శేష :

లేదండీ.

పోలీ :

లేదూ - అబద్ధం ఆస్తున్నావు. మాముందేగా ఈ రోజు
మీద పరుగెత్తుకు వచ్చాడు. మీ యెహోలు చూస్తే

వాణ్ణి యింట్లో దాచినట్టున్నారు. వాడెవరో తెలుసా ?
హెడ్కాస్టార్ని కొట్టాడు. ఆయన చావు బతుకులమీద
వున్నాడు. వాణ్ణి అరెస్టు చెయ్యాలి.

శే ష :

ఆ - హెడ్కాస్టార్ని కొట్టాడా ?

పో లీ :

ఊ - చెప్పండి వాణ్ణి ఎక్కడదాచారో.

శే ష :

వాడిక్కడకి రాలేదండి.

పో లీ :

యిల్లు సోదాచేస్తాం.

మరో పోలీసు :

ఆ, ఆ - ఆగు యిదెవరిల్లో తెలుసా మేస్రీటుగార్డి.
అదుగో మేస్రీటుగారే వస్తున్నారు.

(రాజారావు ప్రవేశం.)

రా జా :

ఏమీటయ్యా హడావుడి ?

పో లీ :

(శాల్యాటు చేసి) ఏంలేదు సార్. హైస్కూలు దగ్గర
స్ట్రీకు జరుగుతోంది. అందులో ఓ కుర్రాడు హెడ్కా

స్తార్ని కొట్టి యీ ద్రోవన పారిపోయి వచ్చాడు. అతడు
యీ యింట్లో జొరబడ్డట్టు అనుమానంగా వుంది.

రా జా :

ఊ అయితే ఆలోచిస్తారేం వెతుక్కోండి. ఏరా శేషా
మీరంతా యిక్కడే వున్నట్టున్నారే, మీకు కనిపించ
కుండానే వాడీయింట్లో దూరి దాక్కున్నాడా ?

శే షు :

లేదండి నాన్నగారూ - మరే మేమేం

రా జా :

ఊ మీరేదాచారా ఏమిటలా నీళ్ళు నముల్తావు ? చెప్పే
దేదో పూర్తిగా చెప్పు.

శే షు :

మేం యీయింట్లో ఎవర్నీ దాచలేదండీ.

రా జా :

అదేమిటయ్యా వీళ్ళిక్కడే వున్నారుగా. వీళ్ళకి తెలికండా
వాడీ యింట్లో ఎలా దాగుంటాడు.

పో లీ :

అదేనండి పొరపాటు. బహుశా అబ్బాయిగారు

రా జా :

అబ్బాయిగారే సంతాపాయేం హెడ్మాసార్ని కొట్టింది.

పో శ్రీ :

కాదండి సార్, అబ్బాయిగారు తన స్నేహితుడు కదా
అని దాచుంటారు సార్.

రా జా :

ఆ - ఏమన్నావ్ ?

పో శ్రీ :

ఏమీలేదండి సార్ సెలవు !

రా జా :

ఆ - అదేమిటయ్యా నేరస్థుడ్ని పట్టుకోకుండానే, వెళ్ళి
పోతారేం.

పో శ్రీ :

యిక్కడ లేడంటున్నారుగా సార్.

రా జా :

ఎవరయ్యా అలాఅన్నది. అన్నీ మీరే అనుకుంటు
న్నారు. అడుగో వాడే నేరస్థుడు వాడ్ని పట్టుకుపోండి.
(శేషగిరిని చూపుతాడు.)

పో శ్రీ :

కాదు సార్ అతడ్ని మేంచూశాం. ఈసందు మొదటి
దాకా అతణ్ణి వెంబడించాం. వెయ్యిమందిలోనైనా వాడ్ని
గుర్తుపట్టగలం అబ్బాయిగారు కాదు. అబ్బే వీరెక్కడ
వాడెక్కడ ?

రా జా :

ఏడ్చినట్టుగానే వుంది మీ తెలివి. వీడు హెడ్డాప్టార్ని
కొట్టాడని నేనుమాత్రం అంటున్నానా ? వీడు నేరస్థుడిని
దాచిన నేరస్థుడు. ఊ పట్టుకుపోండి.

శే ష :

నాన్నగారు నేను దాచలేదండీ.

రా జా :

అబద్ధాలుకూడా నేర్చుకున్నా వన్నమాట. ఒరేయ్
సిలాంటి సన్నాసుల్ని చాలామందిని చూశా. వాగ్లోమూల
ఈసందు మొదటిదాకా వాడిని తరుముకొచ్చినట్లు చెబు
తున్నారు - అయితే అబ్బాయిలూ మీరీ యింట్లో ఎప్పు
ణ్ణించీ వున్నారు ?

గో పా :

చాలాసేపట్నించీ వున్నాం అండీ.

రా జా :

ఊ - యింకేం దొంగలు దొరికిపోయారు. ఈ వీధి
మొదట్లో ప్రవేశించినవాడు మీరు చూడకుండానే మటు
మాయం అయిపోలేదా ఏమిటో ఏయ్ 411 పీడ్ని
లాక్కుపో అప్పుడుగాని నిజం బైటపడదు.

పోలీ :

అబ్బాయిగా రైండుకు సార్. అనుమతి స్టేయింట్లో
వున్న అసలువాడే పట్టుకుపోతాం. లోపల్పించి “దొంగ
దొంగ” అనీ తక్షణం లోపల్పించి “అమ్మా” అని కేక
పరుగులెత్తిన అడుగుల చప్పుడు.

(అంతా లోపలికి చూస్తారు ఆశ్చర్యంగా)

రాజా :

ఎవరది లక్ష్మీ లక్ష్మీ (అని కంగారుగా లోపలికి పరుగెత్తుతాడు),
శేషగిరి “అమ్మా అమ్మా” అని లోపలికి పరుగెత్తుతాడు.
(అంతా ఖంగారు పడ్తుంటారు.)

(కాస్సేపటికి రాజారావుగారు చైటికి వస్తారు. వెనకాలే శేషగిరి
పెక్కిపెక్కి ఏడుస్తూ చైటికి వస్తాడు.)

పోలీ :

ఏమటి సార్! ఏం జరిగింది ?

రాజా :

ఏముందీ. మామూలే పాముకు పాలుపోస్తే కరవటం
మాస్తుందా. (శేషగిరిని చూచి) ఏడవకు. ఏం మీ అమ్మను
కొద్దేటప్పటికి నీకు బాధతెలిసిందే ? పాపం హెచ్చా
ష్టార్ని కొట్టినవాడిని చాచినప్పుడు లేదూ యీబాధ ?
పాపం గంగిగోవులాంటివాడు. ఆయన్ని కొట్టడానికి
వీడికి చేతు లెలావచ్చాయో ?

రామ :

సంఘ ప్రభావం.

రాజా :

(తెల్లబోయి) అదేమిటబ్బాయి ? సంఘప్రభావం అంటు
న్నావు ?

రామా :

ఆ! వాడు జనరాజ్య సంఘం మెంబరులెండి. వాళ్ళ దుర్బో
ధలలాంటివి. వాళ్ళకి వ్యతిరేకంగా వున్నవాళ్ళని కొట్టడ
మేన వాళ్ళకి సంఘంలో నేర్చేది.

రాజా :

ఏడిశారు పెధవకు. వీళ్ళని దేవుడు కొట్టడూ గురువున్నీ
ఆడవాళ్ళనీ కొట్టమని చెప్పే దదే సంఘమోయ్. ఈ

పిల్లలందరికీ యీ బోధలు చేస్తుంటే చూస్తూ ఎలా
వూరుకుంటున్నారంట యీ పెద్దమొద్దులు.

రా మా :

అందుకేనండీ అసలు వచ్చిన తగాదా. హెడ్కాస్టారు
ఈ సంఘసభ్యుల్ని స్కూలు కాంపౌండులో విన్యాసాలు
జరుపుకోడానికివల్లలేదన్నారు. అంచేత వీళ్ళంతా
యీవాళ స్ట్రైకు చేస్తున్నారు.

రా జా :

అదా - అయితే నువ్వుకూడా ఆ సంఘమెంబరువేనా
ఏంరా ?

శే ష :

కాదండీ.

రా జా :

అబద్ధాలు లేకపోతే వాణ్ని నువ్వెందుకు దాచావు
మనింట్లో.

రా మా :

అదికాదండీ. అసలు వాళ్ళసంఘానికి మాకూ చాలా
విరోధమండీ. పచ్చగడ్డివేస్తే భగ్గుమంటుంది.

రా జా :

డి:- చూడగా మీరంతా తోడుదొంగలల్లే వున్నారే!
నన్నే మాయచెయ్యటానికి ప్రయత్నిస్తున్నావా
అబ్బాయ్? నే నెవరో తెలుసా?

రా మా :

ఆ తెలుసండీ. మేస్ట్రీలుగారు.

డి:- అవుననుకో అంతమాత్రంచేత అబద్ధపు సాక్ష్యా
లతో ఎప్పుడుపడితే అప్పుడు మోసం చెయ్యచ్చనా నీ
వుద్దేశ్యం.

రా మా :

రామరామ; అదికాదండీ, నేను నిజమే చెబుతున్నానండీ
ఏరా గోపాలం?

గో పా :

అవునండీ. మన శేషగిరి ఆ సంఘంచాయలకి పోడండీ
ఓమాట మేలంతా ఒకనాటకం వేస్తుందే వీళ్లంరా
గోల చేసారండీ. శేషగిరిమీద రాఘవకూడా రువ్వా
రండీ.

రా జా :

డి:- తమాషాగానే వుందే. అయితే మరి వాద్నెందుకు
వీడివాళయింట్లో దాచాడు?

గో పా :

రామారావు వద్దనిచెబుతూనే వున్నాడండీ. ఆపదలో
వున్నప్పుడు శత్రువై నాసరే శరణంటే రక్షించాలని
శేషగిరి అతడ్ని దాచాడండీ.

రా జా :

(పెద్దగా నవ్వి) ఆరోజులు పోయాయోయ్. ఆవన్నీ
ఏవరో వుస్తకాల్లో పనిలేక రాసిపారేసిన రోజులు.
చూడుమరి. ఆ వెధవ ఎంతపని చేసాడో! వీడెవడో
దొంగఅని అరచిన మా ఆవిడని ఒక్కపెట్టుపెట్టి
పారిపోయాడు. దెబ్బ బలంగా తగల్లేదుగాని ఆయువు
పట్టున కొట్టాడు. ఇంతకీ దేముడంటూ వోడుండబట్టి
ఆమె బ్రతికింది, అన్నట్టు హెడ్మాష్టారు బ్రతికే
వున్నారా?

పో లీ :

ఆ- ఆ- ఆస్పత్రికి చేర్చాం సార్. పాపం వయస్సు
మళ్ళినందున దెబ్బకి స్పృహతప్పి పడిపోయారు.

రా జా :

(నవ్వి) పిచ్చివాళ్ళు. వయసు మళ్ళినందున కాదు
స్పృహతప్పింది. వాడు కొట్టాలనే కొట్టాడు ఆయువు
పట్టులో- సంఘం- ఆ సంఘంలో యిలా కొట్టడం
కూడా నేర్పుతారేమిటా ?

రా మా :

అ-

రా జా :

అ! (ఆశ్చర్యంగా)

రా మా :

ఏమోనండి మరి.

రా జా :

ఏమిటయ్యా దీపస్థంభాల్లా అలా నుంచున్నారు.
ఊ పొండి వాణ్ని పట్టుకురండి.

పో లీ :

(బి త్తరపోయి) చి త్తం. (అనుకుంటూ శాల్యాట్ చేసిపోతారు.)

రా జా :

అగండి ఎక్కడికి?

పో లీ :

వాణ్ని పట్టుకుంటానికండీ.

రా జా :

ఏడిశాడు. ఆ కుర్రవెధవ నెందుకు. వాడితండ్రి తండ్రి
లేకపోతే వాణ్ని పోషించే మరెవరైనాసరే పట్టుకు
రండి. ఓ వందరూపాయలు వాడి పోషకుడికి అంటిస్తే
సరీ వీడి ఆటలు కత్తాయి. ఈ కుర్రసన్నాసిని ఏంచేసి
మటుకు ఏం ప్రయోజనం.

పో శీ :

చిత్తం (పోవోతారు.)

రా జా :

ఆ. మరోమాటు స్త్రీకు అయిపోయినట్టేగదూ.

పో శీ :

ఆ. గాల్లోకి తుపాకులు కాల్చి యిందాకానే చెదర
గొట్టాం మూకనంతా,

రా జా :

మీకదో దుర్బుద్ధి. తుపాకు లున్నాయికదా అని గాల్లోకి
కాలుస్తాం అంటారు మహాగొప్పగా. మీ గురి మండి
నట్టే వుంటుంది. గాల్లోకి తుపాకీ ఎత్తేలోగా అదికాస్తా
ఎవడిమీదో వోడిమీది పేలటం, అక్కడ్నించి సాను
భూతులూ, సభలూ, యింకెల్లీలూను. యింతకన్నా
సులువైనమార్గం తెలీదుటయ్యా మీకు గుంపు చెదర
గొట్టడానికి.

పో శీ :

తెలీకేంసార్. హద్దుమీరి, చెయిదాటి.

రా జా :

చాల్చాల్లే. నేనేం యింకెవ్వరి ఆఫీసర్నుకాను. మీకు
ఏ పరిస్థితుల్లో గాలిలో తుపాకులు పేల్చారో విచారించ

డానికి. ఆ- నే చెప్పవచ్చిం దేమిటంటే- అదే వాడి
తండ్రిని పట్టి తీసుకురండి. చూడండి. యింకా స్ట్రైకు
అణగదని మీకు అపనమ్మకంగా వుంటే ఆ రింగు
పీడర్ల తాలూకు పోషకులమీద కేసులు పెట్టండయ్యా.

పోలీ :

ప్రజారాజ్యంకదా సార్- మామీద అసలే-

రాజా :

ఏడ్చినట్టేవుంది. ప్రజారాజ్యం అంటే బడిపంతుళ్ళని
ప్రాణాలు పోయేలా కొట్టనివ్వటమటయ్యా.
(బడిగంటలు మ్రోగుతాడు.)

రాజా :

అదుగో స్కూలు యధావిధిగా జరుగుతుంది. యీవాళ
కూడా- ఊరి పొండి. వీర్రాజు హెడ్మాస్ట్రార్ పేమాటలా
యిలాంటి ఆవతాయిగాళ్ళని ఎంతమందిని చూశాడో.
యింకా ఎంతమందిని చూడబోతాడో.
(బడిగంటలు ఆగకుండా వినిపిస్తుంది.)

రామా :

ఆ- అదేమిటి. లాంగ్ బెల్.

శేష :

అదిగో శేఖరం వస్తున్నాడు. శేఖర్ శేఖర్ ఎందుకురా
ఏడుస్తున్నావు?

(శేఖర్ లోనికి ప్రవేశిస్తూ వెక్కివెక్కి ఏడుస్తూ)

హెడ్కాష్టారు—చచ్చిపోయారు.

అంతా ఒక్కమారు 'ఆ' అంటారు.

రాజారావు, శిష్యగిరి "లక్ష్మీ" "అమ్మా" అంటూ లోప
లికి పరుగెత్తుతారు.

(బడిగంటలు వినిపిస్తూనేవుంటాయి విచారంగా)

(తె ర).

గు డి త లు పు లు

పిల్లల 'ఏకాంక' నాటిక

(ఒ కే ర ం గ ం)

గుడితలువులు

పిల్లల ఏకాంక నాటిక

(ఒ కే ర ం గం)

పాత్రలు

1. మోహన్
 2. రామం
 3. హెడ్ కాన్ స్టేబిల్
 4. ఇద్దరు పోలీసులు
 5. తెరలో కొన్ని గ్రామస్థుల గొంతులు.
 6. ఈనిన పంది
 7. దాని పిల్లలు.
- } ఐదవ తరగతి విద్యార్థులు.

(తె ర లో)

ప్ర యో త్న :

రామం, మోహన్ అ వూళ్లో ఐదోక్లాసు చదువు
తున్నారు. ఇద్దరికి క్లాసులో అంత బాగా మార్కులు
రావటంలేదు. ఓకరోజు రామానికి వాళ్ళబామ్మ కాళి
దాసు కథ చెప్పింది. కాళిదాసు మొవళ్లో చాలా
మూఢుడనీ, అతని భార్య ప్రోద్బలంవల్ల కాళికాదేవి
గుడిలో ప్రవేశించి, ఆ దేవి లోకసంచారం చేసి వచ్చే
టప్పటికి గుడిలోపల తలుపులు వేసుకుకూర్చుని
ఆమెను 'విద్య ఆర్జించా'డనీ, ఆమె అతని నాలికమీద
బీజాక్షరాలు వ్రాసిందనీ, అతడు అప్పట్నుంచీ మహా
కవి అయినాడనీ. ఆవూరికూడా ఓ పాడుబద్ద కాళికా
లయం వుంది వూరుబైట. రామం తన స్నేహితుడైన
మోహన్ కి చదువు వచ్చే ఈ తేలిక వుపాయం
చెప్పాడు. ఊరుబైట గుడివద్దకు వచ్చారు యిద్దరూను,
కాళికాదేవిని ప్రార్థించి విద్యావంతుల మౌదామని.

స్టే జి

(ఇక చూడండి తమాషా)

రే డి యో

(ఇక వినండి తమాషా)

తెరనెత్తగా సంధ్యచీకట్లు అలుముకునే వేళ.

రా మం :

మోహన్ ఊరుబైట పాదుబడ్డ గుడివద్ద నుంచుని
వుంటారు.

మో హా :

నాకు భయంగా వుందిరా !

రా మం :

భయమెందుకురా ?! దేవతంటే మన కన్నతల్లి
లాంటిది. మరే మింగెయ్యదులే!!

మో హా :

ఒకవేళ మింగేస్తే-?

రా మం :

మింగిస్తే మరేం ఫరవాలేదులే. ఇద్దర్నీ ఒక్కసారి
మింగెయ్యలేదుగా. ముందు నిన్ను మింగుతే నేను
ప్రార్థన చేస్తాను. లేక నన్ను మింగుతే నువ్వు ప్రార్థన
చెయ్యి. అప్పుడా మింగినవాణ్ని కక్కేస్తుంది.

మో హా :

ఎందుకొచ్చిందిరా ఆసలీ మింగించుకోటం! కక్కించు
కోటం!! హాయిగా యింటికిపోయి బుద్ధిగాచదువుకుంటే
చక్కగా ప్యాసు. అవుతాం.

రా మం :

ఒట్టిమాట. నాకసలు పుస్తకాలు చూస్తే తేళ్లా,

జైరెలూ పాకినట్టుగా వుంది. మన మిప్పుడు చదివి
ప్యాసవటం కల్గి.

మో హా :

రంగడు చాలా తెలివిగలవాడు. వాళ్ళింటికిపోయి వాళ్ళ
బ్రతిమాలకుని పాతాలన్నీ చక్కగా చెప్పించుకు
చదువుకుందాం,

రా మం :

ఛ. ఛ. వాళ్ళు బ్రతిమాలటమేమిటిరా. మనమేం వాడి
కన్నా తెలివితక్కువ వాళ్ళమనా నీవుద్దేశ్యం. నీకేం
భయంలేదు. రా. చీకటిపడింది దేవత సంచారానికి
దైత్యేరివుంటుంది. మనం గుడ్లొ ప్రవేశించి తలుపులు
బిడాయించు కూచుందాం.

మో హా :

సరేపద. నీతో వచ్చాక నువ్వు చెప్పినట్లు వినటమే మంచిది. నిన్ను వదలి యీ చీకట్లో ఎక్కడికి పోతాను?

(ఇద్దరూ గుడిలో ప్రవేశించి తలుపు లేసుకుంటారు.)

మో హా :

ఒరేయ్ రామం. చూడు అమ్మవారి విగ్రహం కదుల్తున్నట్టుంది.

రా మం :

ఏడిశావులే విగ్రహం కదల్చమేమిటి? ఏమీలేదు నోరు మూసుకుక్కో.

మో హా :

అది కాదురా అమ్మవారింకా గ్రామసంచారానికి బైల్దేర లేదేమో అని నా అనుమానం.

రా మం :

నీ అనుమానాల కేంలే. చీకటిపడితే ఈ గుళ్లో ఉణం వుండదు అమ్మవారు. సంచారానికి బైల్దేరి తీరాల్సిందే. మాబామ్మ యీ విషయం సందేహించాల్సిన పని లేకుండా చెప్పింది.

మో హా :

అరేరే. విగ్రహం పడిపోతోందిరోయ్ (ఊంగారుగా)

రా మ ం

(తెల్లబోయి) అవునురా. అమ్మవారు యింకా గుడి కద
లేదుకాబోలు. ఏంచేద్దాం. కళ్లుమూసుకో ప్రార్థన
చెయ్యి. (అని చేతులుజోపించి ప్రార్థన ప్రారంభిస్తాడు.
మోహన్ అనుకరిస్తాడు.)

మో హా :

దేవీ మే పసివాళ్ళం. మాకు చదువు రావడంలేదు.

రా మ ం :

ఛ. అదేంభాషరా. ఆధాష మనుషులు మాట్లాడుకునేది
దేవతలు మాట్లాడుకునే భాషలో ప్రార్థన చెయ్యాలి.

మో హా :

అది నాకురాదే.

రా మ ం :

రాకపోవటమేమిటి (రహస్యంగా) నీకూ నాకూ అర్థం
కాందే దేవభాష. నోటికొచ్చినట్టు వాగెయ్యి. మధ్య
మధ్య ఓం హ్రీం హ్రైం నమోస్తూ అంటూండు. వూనే
నన్నట్టు అను నీకెందుకు. ఓం హ్రీం—
(బైటనుంచి తలుపులు తోస్తున్న శబ్దం. భూనభోంతరాళాలు
బద్దలమేలా “ఘీం” కారం)

మో హా. :

అమ్మవారు తలుపులు తద్దోందిరోయ్.

రా మం :

అమ్మవారు గుడ్లొనే వుందనుకున్నాంగా

మో హా :

ఏమోమరి. అంతా మనం అనుకోటమేగా! అసలు సంగతేమిటో ఎవరికి తెల్పు? (బైటశబ్దం ఎక్కువౌతుంది)

రా మం :

ఒకవేళ అయ్యవారు వచ్చి తలుపు తద్దున్నారేమోరా?

మో హా :

అదేమిటి

రా మం :

అదంతేలే. యీవాళ మనపని ఆఖరు.

మో హా :

ఆ- అదేమిటిరోయ్.

రా మం :

అదా- ఆట్టే ఆలోచించగా నాకెంతోస్తోందంటే ఈ అమ్మవారు ఒక్కతేగాక మరో అయ్యవారితో కలిసి గ్రామసంచారం బైలేర్తుందనీ. ఆ అయ్యవారు వచ్చి తలుపు తద్దున్నారనీ ఆ శబ్దానికి అమ్మవారు కదుల్తోందనీ.

మో హా :

అయితే పోయి తలుపులు తియ్యరాదూ యిలా కదుల్తూ
కూచోకపోతే.

రా మం :

అమ్మవారు తలుపులు తియ్యలేదు లేవోయ్.

మో హా :

ఊ?!!- ఓరేయ్ తలుపులు తియ్యటం చేతకాని అమ్మ
వారు మనకి చదువొచ్చేట్లు ఏం చెయ్యగలదురా?

రా మం :

నోరుముయ్యి. గుడ్లు పెటుక్కున పీరెయ్యగలదు. నీకీ
సంగతులు తెలియవులే. యింకా కావాలిస్తే మాబామ్మ
నడుగు.

మో హాం :

మరి మీబామ్మ అమ్మవారు అయ్యవారు కలిసి గ్రామ
సంచారానికి బైల్దేర్తారని చెప్పలే.

రా మం :

లేదురా. అందుకే మనం దగాపడిపోయాం. ఈ ముసి
లాళ్ళున్నారే కొన్నిచెబుతారు కొన్ని చెప్పరు. మనం
మధ్యన చిక్కునపడ్డాం. పద్మవ్యాహంలోని అభి
మన్యుడు రాగున

మో హా :

అసలు సంగతులు చెప్పటానికి మీబామ్మకీ సిగ్గేసి వుంటుందిలేరా.

రా మం :

సిగ్గా?: సిగ్గెందుకురోయ్.

మో హా :

అదే. మా అక్కా బావా అర్ధరాత్రిదాకా అలా షికార్లు చెయ్యటం విద్వారంగా వుందని నీతో చెప్పిందని చెప్పావుగా. దేవుడూ దేవతా కలసి గ్రామ సంచారం పోతారంటే, నువ్వు వెంటనే దేవుళ్ళే పెళ్ళాలతో షికార్లు కొట్టంగాలేంది మనుషులుమాత్రం షికార్లు తిరగ్గోడదా అని పుసిక్కిన అడిగేస్తావని ధడిసి ఆ సంగతి చెప్పి వుండదు.

బైటనుంచి పెద్ద గాండ్రంపు.

తలుపులు తోసిన శబ్దం.

గుళ్ళో విగ్రహం పడిపోతుంది. ఇద్దరూ “అమ్మ బాబోయ్” అంటారు. విగ్రహం వెనకాల పందిపిల్లలు ఒకదాన్నొకటి తోసు కుంటుంటాయ్.)

రా మం :

అరేరే. పందిపిల్లలురా. ఎంత ముద్దొస్తున్నాయో చూడు.

మో హా :

యిలకానయం. ముద్దెట్టుకున్నావు కావు. చీ. చీ. దేవ
తని మైల పడేశాయి.

రా మం :

ఎంచక్కావున్నాయో చూడు.

మో హా :

చిన్నప్పుడన్నీ చక్కగానే వుంటాయి. పెద్దయినాక
చూడు వాటి అందం. బురదంతా పట్టించుకుని ఓక్కు
(అని డోకుతాడు తలుచుకుంటూ)
(బైటనుంచి తలుపులు గట్టిగా తోస్తూ తల్లిపంది ఘోరకారం.)

రా మం :

అరేయ్ అది తల్లిపందిరా. దేవతాకాదు. దయ్యమూ
కాదు.

మో హా :

చచ్చాం ఘో. యివాళ్ళో పనపని ఆఖరు.

రా మం :

ఏమిటిదారి. ఆ తల్లిపంది గుళ్ళో వ్రవేసిస్తే మనన్ని
చీరేస్తుందే.

మో హా :

వ్యవహారం చూడగా గుడితలుపులు యింక ఆట్టేసేపు
ఆగేట్టులేవు. వాట్ని ఏక్షణానైనా తొసుకు ఆ తల్లి
పంది లోపలె జొరబడవచ్చు.

రా మ :

అయితే ఏంచేద్దారే? ఆ. అద్దదీ. ఆ విగ్రహాన్ని
మోసుకొచ్చి తలుపులకు అడ్డంగా పెట్టాం.

మో హా :

అమ్మ బాబోయ్. అంత పెద్దవిగ్రహాన్ని మనం
మొయ్యగలమా ?

రా మం :

ఏం. ఎందుకు మొయ్యలేం. పందిపిల్లలన్నీ కలసి దాన్ని
పడెయ్యగాలేంది మనిద్దరం కలసి దాన్ని అక్కడ్నించి
యిక్కడికి తెలేమా?

మో హా :

సరేపద. (విగ్రహాన్ని మోయబోతారు, అది కదలదు) ఎందు
కొచ్చింది చెప్పు ఈశ్రమ. హాయిగా యింట్లో కూచుని
చదువుకుంటే బాగుండేదికాదూ. ఉహానేను దీన్ని
మొయ్యలేను.

రా మం :

ఆ. ఆ. చూడు. అరె నగలు, డబ్బు. విగ్రహం పడి
పోయినచోట నగలున్నాయిరా.

మో హా :

అరె. హాశ్చర్యంగా వుందే.

(బైటనుంచి తలుపులు తొసినశబ్దం. తలుపులు తెరుచుకునే
ట్టుంటాయి.)

రా మం :

మోహన్, యిక లాభంలేదు. తల్లిపంది తలుపులు
తొసుకువచ్చేస్తుంది. మనం యిక్కడినుంచి బ్రతికి
బైటపడటానికి ఒకేఒక వుపాయం తోస్తోంది.

మో హా :

అదేమిటో దబ్బున చెప్పు.

రా మం :

మనిద్దరం తలుపు పక్కగా చెరోమూలా నక్కుదాం.
పంది లోపలకురాగానే మనం బైటకు పారిపోదాం.
(అలా యిద్దరూ చెరోమూలా నక్కుతారు. బైటనుంచి పంది
లోపలకు వస్తుంది తలుపులు తొసుకుని, ఇద్దరూ పారిపోతారు.)
(పంది ఘీంకారంచేస్తూ అటూయిటూ తిరిగి పిల్లలదగ్గరకు వెళ్ళి
పాలిస్తుంది.)
(బైటనుంచి)

రా మం :

చూడు. దూరాన్నించి ఎవరోవస్తున్న అలికిడి విన
పడ్తోంది.

మో హా :

అవునురోయ్. నాకేమిటో భయంగా వుందిరా.

రా మం :

ఛా నోర్కుయ్. మాట్లాడే భయం భయం అంటావ్.
యీవాళ అమ్మవారిచేత బీజాక్షరాలు వ్రాయించుకుని
మరీ వెళ్ళాలి ఇక్కడినుంచీ.

అదిగో. ఎవరో దగ్గరికి వచ్చేస్తున్నారు. ఒకవేళ
అమ్మవారేనేమో.

రా మం :

మాట్లాడకుండా ఆ అరుగులక్రింద దాక్కుందాం పద.
కాస్తేపు నిశ్శబ్దం.

(ఇక రెండు కొత్తగొంతులు వినిపిస్తాయి బైటనుంచి)

ఒకటి :

ఈ గుళ్లోనేనా దాచావు?

రెండవ :

అవును. విగ్రహంకింద దాచాను.

ఒకటి :

అరె. గుడి వూరికి చాలా దగ్గర్లోవుందే. ఎవరన్నా.
కనుక్కుంటే ఏమయేది?

రెండవ :

ఈ గుళ్లోకి మానవమాత్న దేవడూరాడు. ఇందులో
అమ్మవారు పగలే మనుషుల్ని విరుచుకుతింటుందని
వూళ్ళో పుకారు.

ఒకటి :

(లోపలికి చూచి) వీది గుళ్లో విగ్రహం కనపడదేం?

రెండవ :

ఆ- పద చూద్దాం.

(ఇద్దరూ లోపలికి ప్రవేశిస్తారు.)

(బైట గుసగుసలు)

రా మం :

ఎవరురా వాళ్లు మన పూరివాళ్ళుకాదే.

మో హా :

కాదుగాని అందులో ఒకజ్జి నేనెరుగుమను. రెండు
మూడు నెలలక్రితం మన పూళ్ళో అందరికీ వీధూతి
పంచిపెట్టిన బై రాగి.

రా మం :

అవునోయ్ నాకూతెలుసు. వీళ్ళవాలకం చూస్తే యిక్క-
డున్న నగలు వీళ్ళే దాచినట్లున్నారు.

మో హా :

సరే తలుపులు గొళ్లెంపెద్దాం. సువ్విక్కడ వుండు
పూళ్ళాకి వెళ్ళి నలుగుర్నీ పోగుచేసుకు వస్తా.

రా మం :

అమ్మయ్యో నాకు భయం. నేనుకూడా వస్తా.

మో హా :

అయితే సువ్వు పూళ్ళోకివెళ్లు. నేను వీళ్ళని కాపాలా
కాస్తా.

(తలుపులు డైట్ గొళ్లెంపెట్టిన ధ్వని.)

(ఆ గంతుకు లిద్దరికీ ఆధ్వని వినపడదు)

రెండవ :

నగలన్నీ వున్నాయిగాని విగ్రహాన్ని ఎవరు పడ
గొట్టారో

ఒ క టి :

సరే ఆ నగలన్నీ మూటకట్టు దబ్బున బైటపడ్డాం
యీవూరునుంచి. ఎవరో మన రహస్యం కనిపెట్టారు.
ఇక ఇక్కడ ఆప్టేసేపు వుండగూడదు.

రెండువ :

వాడు నగలు మూటకడ్డాండగా పంది ఘీంకారంచేస్తూ
వీరిద్దరిమీదా పడ్తుంది.

ఇద్దరూ “బాబోయ్” అంటూ పారిపోడానికి ప్రయత్ని
స్తారు. కానీ తలుపులు వేసివుంటాయి. పంది విర్ని
గాయసరుస్తుంది. తలుపులు తెరవడానికి వ్యర్థప్రయత్నం
చేస్తుంటారు.

ఒ క టి :

చచ్చారా బాబూ యీవాళ్ళితో మనపని ఆఖరు. ఈ
పంది మనల్ని బ్రతకనివ్వదు.

రెండువ :

యీ తలుపుల్ని పట్టుకు ఎగబ్రాకీ అదుగో ఆ
కొక్కాన్ని పట్టుకువేళ్లాడదాం. (గుడికప్పుకేసి చూస్తూ
అంటాడు)

ఒ క టి :

ఎంతసేపు వేళ్ళాడగలం. ఈ పంది యీవాళ మనల్ని
వదలదు. తలుపులు తెరిచేవుపాయం ఏదైనా ఆలోచించు.
(పంది బాధపడలేక ఆఖరుకు పైనుంచి వేళ్లాడారు)

రెండు :

అసలు తలుపులు ఎవరు మూసారో బైటనుంచి
(బైటనుంచి)

య్యం.

ఒకటి, రెండు :

యో.

బైటనుంచి :

రు పూరంతా వస్తున్నట్టుందే.

ఒకటి :

వద్రా బైటనుంచి మాట్లాడేది.

బైట :

— అమ్మవారి మొగుణ్ణి అయ్యవార్నిరా

రెండు :

యో.

ఒకటి :

టా బాబోయ్. (రహస్యంగా) ఎవడో కుర్రవాడి

ంటులావుంది. నువ్వాగు నేచెట్టా.

అయ్యగారూ “ఎవరో వస్తున్నట్టుందే అంటున్నారే”

వరువారు?

బైట :

జ్ఞానం, మా మోహన్ గాణ్ణి పంపాగా వాళ్ళందర్నీ

క్రుకురమ్మని.

రెండు :

చచ్చాం. యీవాళ్ళితో మనపని ఆఖరు.

ఒకటి :

ఈ తలుపులు తెరిచే వుపాయం ఏమీలేదు? వాళ్ళొచ్చే
లోగా పారిపోవాలి మనం,

బైట :

అదుగో అంతావచ్చేసారు. ఇంకెక్కడికి పారిపోతా
(తలుపులు తెరచుకుంటామే)

కర్రలూ, లాంతర్లు పుచ్చుకు జనం నిలుచున్న అలి
పంది వారిమీదకు ఎగబడ్తుంది. బైటికి వెళ్ళటంత
భూనభోంతరాళాలు బద్దలయేలా కీచుపెడుతుంది. అం
పుచ్చువేసి పెట్టేసారన్నమాట దాన్ని. లోపలి
యిద్దరు కానిస్టేబుల్స్ వచ్చి దొంగల్ని పట్టుకుంటారు.
హెడ్డుకి రామం నగలు చూపుతాడు. హెడ్డు అన్నీ
మూటగడ్తుంటాడు.

హెడ్డు :

శభాష్. అబ్బాయిలూ మీకు ప్రభుత్వంవారు
జూరమతి యిచ్చేలా రిపోర్టు వ్రాస్తాను. ఇన్నా
నుంచి మాకు దొరక్కుండా అష్టకష్టాలూ పెడున్న
గజదొంగల్ని పట్టిచ్చారు.

(రామం మోహన్ ఒకరి మొహాలొకరు చూచుకుంటారు.)

(తె ర)

మనసు ఫౌండేషన్
పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPA10613113
పుస్తకం పేరు	ఆమోగ్ గురు
తారీఖు	25-10-24
ముందు అట్ట	NO
వెనుక అట్ట	NO
మొత్తం పేజీలు	97
విద్య సైజు పేజీలు	no
భాగ పేజీలు	NO
లేని పేజీలు	no
కయారు చేసినది	Sumitha
పేజీలు విడదీసినది	Triveni
స్కాన్ చేసినది	Heena
పరిష్కరణ చేసినది	RAMYA
పేజీలు పరిశీలించినది	
బైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
స్కాన్ చేయబడినది	
కప్పులు	no
మొత్తం	Good